دل ڏگري
۽ ڊيوٽي
سنڌي ادب
ناول
ليکڪ
عابد شبير سنڌي
سحر
سحر پبلشر
عابد شبير سنڌي دل ڏگري ۽ ڊيوٽي
DD 001
عابد شبير سنڌي
سنڌي ادب
1234567890128

اهڙيءَ طرح محبت، عزت ۽ والدين
جي رضامندي سان هڪ خوبصورت
انجام ٿئي ٿو.
زندگيءَ جي هن سفر ۾، عاصم
سکيو ته اصل ڪاميابي صرف
ڏگري حاصل ڪرڻ ۾ ناهي، پر
پنهنجي ڊيوٽي نڀائڻ ۽ دل جي
سچائي کي زنده رکڻ ۾ آهي.

ارپنا

انهن دلين جي نالي،
جيڪي محبت کي سمجهن ٿيون؛
انهن ذهنن جي نالي،
جيڪي ڊگري لاءِ جدوجهد ڪن ٿا،
۽ انهن هٿن جي نالي،
جيڪي ڊيوٽي کي عبادت سمجهي رهيئين ٿا

."

هي ناول "دل، ڊگري ۽ ڊيوٽي" پنهنجي پاران انهن سڀني خواب ڏسندڙن جي نالي ارپيان ٿو، جيڪي محبت، تعليم ۽ فرض جي راهه ۾ جدوجهد ڪندا رهن ٿا

انهن شاگردن جي نالي، جيڪي ڊگري حاصل ڪرڻ لاءِ ڏينهن رات محنت ڪن ٿا

انهن ڊاڪٽرن ۽ فرض شناس انسانن جي نالي، جيڪي پنهنجي ڊيوٽي کي انسانيت جي خدمت سمجهي نڀائين ٿا

۽ انهن دلين جي نالي، جيڪي هر ڏک، جدائي ۽ آزمائش جي باوجود محبت جي روشني کي زنده رکن ٿيون.

عابد شبير سنڌي

”دل . ڊگري. ۽ ڊيوٽي“

ناول

ليکڪ عابد شبير سنڌي..

(نوٽ هي ناول هڪ حقيقت آهي .

جنهن ڊاڪٽر جي زندگي ۾ اهي ڏينهن گذريا آهن .هن پنهنجي ان گذريل وقت جي باري ۾ ٻڌايو ....)

آغا خان يونورسٽي. (Aaga khan universty) . . .

ڦٽ بال جو ميدان ...

عاصم :نديم هيڏانهن اچ ..

نديم : جي عاصم...

عاصم : ڪٿ ڪاتي لڳل اٿئي..

نديم : ٻانهن ۾ ۽ پيٽ ۾...

عاصم : وسڪي جي بوتل ڪنئي ۽ زخم تي هارڻ لڳو.

مهويش: توهان ڪهڙي قسم جا ميڊيڪل جا سينئر آيو جو راند ۾ ڦسٽ ايڊ نہ ڪٽي آيو..

مرتسم : اڙي چپ ڪر تون هتي سر اسان پارٽي تي وٺي آيو هو چا جو ڦسٽ ايڊ ڪٽي اچون ها.!.

وارن سان راند ڪيڏڻ آيا آهيون.(Jinnah) جناح

ٻئي ٽيمون آمهون سامهون..,,,

عاصم جناح جي سينئر ٽيم جي ڪپتان ڪي.

جي تون هڪ بہ گول ڪيو تہ منهنجو واعدو آهي مان سڄي شهر ۾ اڱهاڙو پڄندس..

جناح وارا بال کي هٽڻ ٿا ۽ گول پوائنٽ تي بال کي عاصم گول ڪرڻ کان روڪي ٿو ۽ .

جناح وارا هارائي ٿا وڃن ۽ هي ڪٽن ٿا ۽ خوشيون تاڙيون .

جناح جو ڪپتان عاصم کي سڏ ڪري .چئي ٿو..

عاصم ٽڪ اجاري ٿو ڪڏ ۾ وڃي پئو تون ۽ تنهنجو ورسٽي.

عاصم ڪاوڙ پڄندو هن ڏانهن اچي ٿو تہ عاصم جا دوست عاصم کي پڪڙي چون ٿا ڇڏينس لوسي آ.

باقي بہ ويڪيٽون آهن . هون بہ ٽراقي اسان کٽي ورنداسين ..

سيٽي وڄي ٿي ...

۽ راند اسٽارٽ جناح جا اسٽوڊنٽس گول هٽن ٿا پر گول نہ ٿي سگهيو.

آغا جو ڪپتان اوئي ...

سمر. هٿ سان اڱوٺي جو اشارو..

عاصم پنهنجي خيالن ۾ ...

. .! آغا جا راند ڏسندڙ شاگرد هو ڏس هي چا ٿو ڪرڻ چاهي

اڙي هي تہ عاصم ڏي وڙهڻ لاء وڃي ٿو

عاصم عاصم

عاصم پوئتي ڏسي ٿو تہ هي هڪ ذوردار منهن وارو مڪ وهائي ڪڍي ٿو..

عاصم ڪاوڙ ۾ .

ضمير ٻڌ يار وڃ گرائونڊ جو گيٽ تہ بند ڪري آ منهنجي ڪري..

امپائر سيٽي هٽي ٿو تہ عاصم پنهنجي ٽيم کي اشارو ڪندي ڪير بہ نہ ڪيڏندو..

عاصم جناح جي ڪپتان کي ڪٿي ٿو ۽ سٿو مار ڏئي ٿو...

ماحول خراب...

گرائونڊ تي ويهي ڪري عاصم ۽ ان جا دوست ڪولڊبرنڪ پئن ٿا. تہ.

مرتسم اچي ٿو ..

مرتسم

عاصم :

توهان کي سڏ ڪن ٿا.. DMO

(چوندا آهن (Dem),نون شاگردن کي پڙهائي يا عملي ڪم سمجهائي ٿو تہ پوءِ عام طور تي ان کي).

DMO ايڊوٽوريم ۾ شاگردن سان.

Good morning.

and i give a very warm welcome to new students.

توهان کي پنهنجي مڪمل خوابن کي پوري ڪندين هنءَيونورسٽي ۾ اچڻ سان ڪنهن ٿو محسوس ٿئي..

Aasim: . g sir may i coming

DMO : coming.

Dem: this is dr aasimhussain. one of power house surgen.

توهان سڀني شاگردن کي هن سان ملڻ گهرجي. منهنجي چوڻ جو مطلب اهو آهي تہ

Dr: Aasim It record of topst list..

He is the top student in the college.

He is the top student in the university.

He secured the top position in the board exams.

منهنجي چوڻ جو مطلب اهو آهي عاصم صاحب آغا خان جي انهن معتبر شخصيتن مان هڪ آهي جيڪي هتان نڪري چڪا آهن.

پر هي هڪ ڪم ۾ مڪمل زيرو آهي..

اهو آهي ڪاوڙ هن کي ڪاوڙ ۾ ڪڏهن بہ قابو ناهي.

He is a calasicalexample .

توهان سيني لاء

عاصم

DMO

کي ڏسندو رهيو جيڪو هن جي اڳيان پوري ايڊوٽوريم ۾ ڳالهائيندو رهيو.

Medical professional

۾ جيڪو ماڻهون ڪاوڙ تي قابو نہ رکي اهو هڪ

Surgical billet

وانگي قتل ڪرڻ جي برابر آهي

شين کي پسند نہ ڪرڻ ڪاوڙ ڪرڻ

"Rush of bloodand adrenal response"

هي هڪ انسان لاء عام ڳالھ آهي پر توهان انهن سيني شين کي ميڊيڪل جي شعبي کان ڪاوڙ ۽ ضد کي ختم ڪندو تڏهن توهان هڪ مريض کي بچائي سگھندو.

۽ جيڪڏهن توهان ائين نہ ڪندو تہ توهان جي ڊگري ڪنهن ڪم جي ناهي..

اڪيڊمي ۾ گهٽ مارڪون کڻڻ سان ماڻهون برداشت ڪري ٿو وڃي ته ڪاوڙ ۾ به ماڻهون قابو ڪرڻ سکهي.

مرتسم جيڪو ٻاهر بيهي ,

DMO

مرتسم اندر اچي ڳالهايو.

سر سڄي ميچ جو ويڊيو آهي جي توهان چئو ته مان توهان کي سڀ ڪجهه ڏيکاري سگهان ٿو جيڪو ٿيو..

..DMO

مان هن جي باري ۾ ڪجهه نٿو چوڻ چاهيان ۽ نه ئي ڪجهه ڏسڻ ٿو چاهيان.

gate out.

عاصم تون چپ ڪر يار.

توهان۽ڳالهايو سر..

Aasim, i am very disappointed with you."

عاصم چاتوهان ڪجهه يونيورسٽي جي باري سوچيو هيو؟

ٺيڪ آ توهان اسپورٽس بورڊ کي معافي جي درخواست لکي ڏيو.

۽ هڪ درخواست هن يونيورسٽي جي نالي منهنجي ائيڊريس تي لکي ڏيو.

۽ مان انهن جا فوٽو ڪاپي ڏسڻ ٿو چاهيان نوٽس بورڊ ۾ توهان جي دستخط ٿيل هجي.

۽ توهان کي هڪ مهيني لاءِ

معطل ڪيو ٿو وڃي... Suspend

جي تون چاهين ته يونيورسٽي ڇڏي وڃي ٿو سگهين..

عاصم: سر توهان ٿا چئو تہ مان غلط آهيان.؟

football is one of the most vailons sports, sir.

هن راند جو مطلب آهي تہ سامهون واري جي گول پوسٽ ۾ گول ڪرڻ

۽ سامهون واري کي اسان جي مٿان گول ڪرڻ کان جهلڻ

That's fooball i know sir.

..DMO

توهان مون کي رول ٿا سيکاريو ,

..

عاصم :

نہ سر مان توهان کي ريسوويشن,

(Recession)

ٻڌايان پيو

توهان ٻڌندو سر هن راند ۾

"Healthy self-respect"

هن راند ۾ هڪ جنگ جڻ محسوس ٿو ٿئي..

۽ زندگي کي محسوس ڪيو ٿو وڃي .

۽ اها منهنجو زندگي هي يونيورسٽي ئي آهي.

مون ورسٽي جي باري ۾ وڌو ڪجھ سوچيو تڏهن ئي تہ مان پنهنجي ڪاوڙ کي قابو ۾ ڪيو.

پر الائي چو اکين اڳيان غلط نٿو ڏسي سگهان نہ تہ منهنجو چپ رهڻ عادت ٿي ويندي ورسٽي ۾ تہ ڇا ٻاهر منهنجي زندگي ۾ بہ..

..DMO..

؟پوء توهان کهڙي عادت ڏاريو آ

ماڻهن کي مارڻ جي عادت.؟

توهان ڪنهن بہ انسان تي هٿ نٿا ڪٽي سگهو.

. . :عاصم

That fight gave me bloody satisfaction, sir "

it's Nathing. ان جي اڳيان توهان جي پرينسپال ۽ چيئمپين شپ وڃڻ جو خوف.

مان 3 ٿي منٿ ٿائيم پاس ڪيان ها.

پوء مون کي هتي هن جاء تي انعام سان نوازيو وڃي ها..

But that's not me .

مون کي هن جي ضرورت بہ ناهي. ۽ ورسٿي کي بہ هن جي ضرورت ناهي

.and frankly, sir, i don't care."

منهنجي ڳالهہ ٻڌ مرتسم.

هن کي اها مووي ڏيکارڻ جي ڪا ضرورت ناهي ..

هن جي مونڊ ئي ناهي مووي ڏسڻ جي ..

. مان هن وقت ئي هي يونيورسٿي ڇڏي وڃان ٿو

..DMO.

ڇا تون يونيورسٿي ڇڏي ٿو وڃي..؟

آخر ڪاوڙ ۾ زندگي ۾ ڇا حاصل ٿو ڪرڻ چاهين.؟

عاصم : توهان سمجهي ڪون سگهندو سر..

ڇو جو توهان هن يونيورسٽي

آيو

"an employee doing his duty."

۽ مان هن ورسٽي جو شاگرد آهيان. هي منهنجو يونيورسٽي آهي.

ائين چئي عاصم ليڪچر حال مان نڪري ٿو وڃي..

مرتسم : سيني شاگردن کي ڪاوڙ ۾

.

"Show bloody respect to the champion."

عاصم

جي ڪمري ۾ m.s

.

عاصم

: Hello mem. . .

M.s :so you are prepared to leave for university."

Aasim: yes mem

ڇا..., هي ضروري آهي .m.s.. .

پيپر تيار آهن. n. o. c . .... چلو ٺيڪ ۽ آ

DMO

کلن. sing ڪرائجو

پر توهان کي ڪجھ انتظار ڪرڻو پوندو.

..DMO.

ڪجھ شاگرن جي والدين سان ميٽنگ ۾ مصروف آهي.,, .

.عاصم ڪنٽين جي ڪنڊ واري ميز تي اچي ويهي رهيو.

اتي ڪجھ نئي بيچ جا شاگرد چون ٿا ارڙي سر عاصم اچي وينو آ .

ائين چئي ڪري هو ان ٽيبل کي خالي ٿا ڪن....

صبح جو وقت هو، ميڊيڪل يونيورسٽي جو ماحول تازگي سان ڀرپور هو. چانھ جي هلڪي خوشبو .ِ ۽ شاگردن جي ڪل ٻوڪ سان سجو هنڌ جيئرو لڳي رهيو هو

عاصم سنگريٽ دکايو ۽ ڪش هڻدو رهيو..

اوچتو اڳيان کان نيون بيچ جون ميڊيڪل جون ڇوڪريون کلنديون ڳالهائينديون ڪنٽين ۾ داخل .ٿيون

.سندن هٿن ۾ ڪتاب هئا، اکين ۾ خواب هئا، ۽ چهري تي ڊاڪٽر ٿيڻ جي اميدن جي روشني

.انهن ۾ هڪ ڇوڪري عاصم جي نظر کي ڇهي وئي

هوءَ سادي سفيد ڊريس ۾ هئي، وار هلڪي هوا سان چهري تي اچي رهيا هئا. هن جي اکين ۾ معصوميت ۽ اعتماد گڏيل هو.

جڏهن هوءَ مسڪرائي ته ڄڻ ڪنٽين جو شور ٻه ڪجهه پل لاءِ خاموش ٿي ويو.

عاصم جو دل بي اختيار هن کي پسند ڪرڻ لڳو.

هوءَ ٻين ڇوڪرين سان ويهي وئي، پر عاصم جون نظرون بار بار ان ڏانهن موٽي پئي آيون.

عاصم سوچيو:

"هي ڇوڪري صرف خوبصورت ناهي؟... هن ۾ ڪا خاص ڳالهه آهي؟ ڪا سادگي، ڪا پاڪيزگي؟"

سنگريٽ هٿ ۾ هئڻ باوجود، عاصم کي خبر ئي نه پئي ته سنگريٽ ختم ٿي وئي.

سندس ذهن ۾ رڳو اهو ئي سوال هو:

ڇا هي صرف هڪ پل جي پسند آهي؟ يا ڪنهن نئين ڪهاڻي جي شروعات؟!

ڪنٽين ۾ ويٺل عاصم اڃا تائين اُن ئي ڇوڪري جي خيال ۾ گم هو..

اوچتو دروازي وٽان مرتسم اندر داخل ٿيو.

هن جي هلڻ ۾ هميشه وانگر اعتماد هو، ۽ چهري تي هلڪي مسڪراهٽ.

مرتسم جي نظر پهرين عاصم تي پئي، پوءِ آهستي آهستي اُن ميز ڏانهن وئي جتي نئين بيچ جون ڇوڪريون ويٺيون هيون.

هن به اُن ڇوڪري کي ڏٺو جنهن عاصم جي دل کي بي چين ڪري ڇڏيو هو.

مرتسم اچي عاصم جي پرسان ڪرسي ڇڪي ويٺو ۽ مرڪندي چيائين:

"ڇا ڳالهه آهي يار؟ اڄ ته تون بلڪل خاموش آهين"؟

۽ هي ڪهڙو ضدي فيصلو ڪيو آ تو.؟

يار ڇڏ ضد کي هاڻي پنهنجو فيصلو واپس وٺ.

عاصم تورو ڪليو، پر نظرون لڪائي نه سگهيو.

مرتسم سمجهي ويو ته ڳالهه ڪا عام ناهي؟

مرتسم آهستي آواز ۾ چيو:

ڇا اهو ئي سبب آهي ."؟

جو توهان پنهنجي انا جي ضد ۾ اچي ڪري

"تون يونيورسٽي ڇڏڻ جو سوچي رهيو آهين؟

عاصم ڪجهه پل لاءِ چپ رهيو.

هن جي ذهن ۾ گذريل ڏينهن جا فيصلا گهمي ويا . مايوسي،

اڪيلائپ،

ء وڃڻ جو ارادو.

پر پوءِ هن بيهر اُن ڇوڪري ڏانهن ڏٺو،

جيڪا ڪلندي ڳالهائي رهي هئي،

پنهنجي مستقبل جي خوابن سان ڀرپور.

ان لمحي عاصم جي اندر ڪجهه بدلجي ويو.

هن ڊگهو ساهه کڻي مرتسم کي چيو:

نه... مان هاڻي نه ويندس".

شايد مون کي هتي اجا ڪجهه سکڻو آهي؟

يا شايد ڪنهن لاءِ هتي رهڻو آهي.؟"

مرتسم کلي چيو. "ڪڏهن ڪڏهن قسمت اسان کي روڪي ٿي، ڇو ته اڳيان ڪا خوبصورت ڪهاڻي لکجڻي هوندي آهي.؟"

عاصم پنهنجي دل ۾ يونيورسٽي ڇڏڻ جو پروگرام هميشه لاءِ ڪينسل ڪري ڇڏيو.

پر هڪ نئين احساس جي شروعات ٿي چڪي house jobe هاڻي هن جي زندگي ۾ صرف پڙهائڻ هئي..

ٻئي ڏينهن عاصم نوٽس بورڊ ۾ معافي نامو لکي هٽي ٿو ڇڏي .

ء عاصم جا سڀ دوست خوش ٿيندي.

مرتسم ڪلاس روم هڪ پنهنجي دوست سينئر کي گڏ وٺي ڪلاس ۾ داخل ٿين ٿا ته .

سڀ شاگرد اٿي بيهن ٿا.

مرتسم.

sit down. .

هو جيڪا ڇوڪري ويٺي آ گلابي ڪپڙن واري اهيا اٿئي..

يار مرتسم ڇوڪري ته پياري آ.؟

مرتسم تڏهن ته اسان جي سرجن صاحب پنهنجو فيصلو واپس ورتو.

ڪجھ ليڊيز سينئر ڊاڪٽر.

ڪلاس روم داخل ٿيندي مرتسم ڪهڙي آ.؟

nice هو گلابي ڪپڙن واري. هون هون

! ليڊيز سينئر ڊاڪٽر: اي ڇوڪري تون ڇا نالو آ؟

"جي مان"

ها تون....

"جي انيلا"

پورو نالو ٻڌا.؟

جي انيلا هاشم قريشي...

اڇا...؟

ڪٿان جي آهين.؟

"ميهڙ"

هون دادو ضلعو...؟

جي....

عاصم ڪلاس روم ۾ داخل ٿيندي..

Good morning sir.

عاصم هٿ جي اشاري سان ويهڻ جو چئي ٿو

عاصم پنهنجي دوستن سان چا نالو اٿس پڇا ڪئي اٿو.

ها پڇيو آ وري ٻچونس تا

"اي ڇوڪري"

سر نالو تو پڇي ؟.. نالو ٻڌايو..؟

"جي انيلا هاشم قريشي"

عاصم اڇا نيڪ آ ويهي رهه اڇو هلون

سڀ ڊاڪٽر ڪلندي ٻاهر نڪتا..

مرتسم : عاصم ميهڙ جي اٿئي

she is from mehar 250 km from here

۽ تون خيرپور ناٿن شاه جو ..

but your are very some near mehar to k.n shah from 12 km. !

بس گڏ آهيو.

عاصم چپ ڪيو يار..

ڪنٽين تي وينل سڀ دوست پاڻ ۾

سنگريٽن جا ڪش هڻدي..

عادل ڊوڙندو آيو.... عاصم عاصم...

. .!عاصم چا ٿيو ؟يار خير ته آهي؟

يار هو ڇوڪري انيلا لڳي ٿو ايڪشن ڪنيو آ..؟

ڇو تہ هو پنهنجي پيءُ سان گڏ هر ڊپارٽ ۾ توهان جي پڇا ڪندي ڳوليندي پئي وتي ...

. عاصم : پوءِ ڇاهي ڀلي ڳولين

عادل : يار اها ڳالھ ناهي تون پهريان ئي معطل آهين .

يار ڊاڪٽر جي ڊگري آساني سان تہ نٿي ملي ...

عاصم جو موبائل وڄي ٿو ..

عاصم : هيلو بابا.

ٻئي پاسي کان ڪيئن آهيو.؟

مان ٺيڪ آهيان..

عاصم جو پي : پٽ اسان جي ڪمدار جو دوست آ ان جي ڌيءُ جي داخلا توهان جي يونيورسٽي ۾ ٿي آ سو هو ملڻ اچن تہ هن سان ملجان ۽ هن جي ڇوڪري جو خيال ڪجان...

عاصم :جي بابا ٺيڪ آهي.

پيءُ , اڇا ڦٽ بال راند ڪيئن رهيو.؟

عاصم : بابا ڪجھ صحيح بہ رهيو ۽ نہ بہ ڪجھ جهيڙو ٿيو..

اڇا پٽ توکي تہ ڪجھ نہ ٿيو!.. "؟

عاصم : بس بابا هڪ مهيني لاءِ معطل ڪيو ويو آهيان..

گھر ۾ ڪمپلين ليٽر موڪليندا سو نظر انداز ڪري ڇڏ جو..؟

! ٺيڪ بابا

جي ٺيڪ آ...

عاصم سنگريٽ دکائيندي.

ڪش هڻدو رهيو.

عادل: عاصم هو ڏس اچي رهيا آهن.

عاصم : اچڻ ڏين..

انيلا جو پيءُ : عاصم تون آهين.؟

عاصم : جي عاصم مان آهيان حکم ڪيو..

. .!انيلا جو پيءُ: توهان سنگريٽ پيئندا آهيو؟

عاصم : جي

. .!انيلا جو پيءُ: هن ڳالھ جي توهان جي پيءُ کي خبر آهي؟

عاصم: نہ پر خبر پوندي تہ ڪوڙ نہ هڻندم.

انيلا جو پيءُ: نقصان ڪار آهي.

عاصم: جي خبر آهي ڪينسر ۽ ٻيون بيمارين جو ڪارڻ آهي پر پوءِ بہ پيئندو آهيان.

انيلا جو پيءُ: خير اهو توهان جي مرضي آ.

هي منهنجي ڌيءُ انيلا آهي سو هتي يونيورسٽي ۾ پڙهي ٿي سو هن جو خيال رک جو توهان جي کمدار جو مائٽ آهيان ....

عاصم: او. ! او انڪل جي جي بابا جي ڪال آئي هئي هن توهان جي باري ۾ ڏسيو هو. توهان گھبرايو نہ منهنجي هوندي هتي ڪا بہ پريشاني نہ ٿيندي هن کي.

ٺيڪ آ..

عاصم: انڪل توهان هاڻي بہ فڪر ٿي وڃو..

مرتصم: ڇا پيو چئين؟

عاصم: يار، بس ليڪچر پيو ڏئي. اسان ڪنهن جي ٻڌڻ وارا ناهيون، هي وري خيرخواه بڻيو وينو آ ه ي.

مرتصم: يار، اها انيلا جي ڳالھ...؟

عاصم: ها، بس پارت جو چيائين... خير، هاڻي سڄي ورسٽي ۾ چئي ڇڏجو تہ ڪير بہ هن کي تنگ نہ ڪري، نہ ئي ڪا بي ادبي ڪري.

مرتصم: ٺيڪ آ پيارا، هل هاڻي هلون.

پڻ، ماني ڪنهن هوٽل ۾ ڪائيندين يا پاڻ تيار ڪندين؟

عاصم: نه، اڄ هوٽل تي هلون ٿا.

مرتصم: پيارا، انيلا جي باري ۾ ڇا خيال آ؟

عاصم: بس، ڪجھ ناهي... اهڙي ڪا خاص ڳالھ ناهي.؟

انيلا سٺي ڇوڪري لڳي ٿي.

مرتصم: بس صرف سٺي لڳي ٿي يا دل کي به وڻي ٿي؟

عاصم: بس، جيڪو سمجهين.؟...

بيرو: سر، ڇا آرڊر آهي؟

عاصم: ڇا آهي ماني ۾؟ مينيو ڏيو.

بيرو: جي سر، هي وٺو.

عاصم: اڌ ڪلو وڏو گوشت ڪٽي اچو، گڏ ڏهي هجي، ۽ هڪ ڪولڊ ڊرنڪ به.

مرتصم: يار عاصم، توهان تمام بهترين فيصلو ڪيو واپس نه وڃڻ جو. جيڪڏهن توهان وڃو ها ته اسان کي به مزو نه اچي ها. شايد اسان به ورسٽي جي هائوس جاب ڇڏي ڏيون ها.

۽ ها، ڳالهه ٻڌ... نئين بيچ وارن شاگردن گڏجي الوداعي پروگرام رکيو آهي، ۽ ڪجهه ڳائڻا به گهرايا آهن. توهان پروگرام ۾ هلندا يا نه؟

عاصم: نه، مون کي ڪا دلچسپي ناهي.

مرتصم: مون کي خبر هئي، يار. انکري شاگردن کي چيو ته استاد منظور علي سخيراڻي صاحب کي ضرور گهرايو، سو استاد به ايندو.

عاصم (کلندي): تون به ته استاد آهين! خبر هئي ته استاد کي آئون ضرور ٻڌندس
ماني جو بل ادا ڪري، اهي ڪراچي جي منوڙا بيچ تي آيا.
هي بيچ سمنڊ جي اولهه واري پاسي آهي، ۽ سمنڊ جي ڪناري جو نالو منوڙا بيچ آهي.
هي ڪياماڙي جو علائقو آهي.
ڪان به بهترين جاءِ آهي Sea View هي گهمڻ ۽ سير تفريح لاءِ.

عاصم: اڄ منوڙا جو آيا آهيون؟

مرتصم: بس، اڄ دل پئي چاهي، انکري آيس. هتي ڪيترو سڪون ۽ سهڻو نظارو آهي؟

مرتصم: بلڪل، پر مون کي هن پاڻي جي ڇولين کان ٿورو خوف ٿو اچي.

عاصم: سگريٽ پيئندين؟ پيارا، خوف هڪ ڊاڪٽر کي به گهرجي ۽ نه به. جنهن شيءِ کان ڊپ آهي، ان کان پڄڻ بدران آهستي آهستي ان کي منهن ڏيڻ گهرجي؟

مرتصم: بلڪل پيارا. خوف انسان جو همسفر آهي، پر ان کي ختم بہ ڪري سگهجي ٿو. سدائين خوف ۾ رهندڙ ڪڏهن ڪامياب نٿو ٿئي. هڪ سرجن لاءِ بہ ضروري آهي تہ هو خوف تي قابو رکي، .نہ تہ صحيح علاج نٿو ڪري سگهي

مرتصم: پيارا، هاڻي هلڻ گهرجي. ڪراچي شهر جا حالتون تمام خراب آهن. هن علائقي ۾ ٻڌو آهي تہ .ڦرلٽ گهڻي ٿيندي آهي، ۽ رات جا 11:30 ٿي رهيا آهن

عاصم: ها، مون بہ ڪالهہ فيس بڪ تي پڙهيو هو تہ هتي هڪ شخص کي گوليون هڻي رقم کسي ويا. هو سنو ۽ غريب ماڻهو هيو، سيوهڻ جو رهواسي ٻڌائين ٿا.

.مرتصم: ٺيڪ آهي، هلون

.هو پنهنجي هاسٽل ڏانهن روانا ٿيا

.عاصم: يار، اڳيان پوليس جو ناڪو لڳل آهي

:پوليس کين بيهاريو.

پوليس: ڪاڏي پيا وڃو؟

.عاصم: سائين، اسان ڊاڪٽر آهيون. بس ٿورو گهمڻ لاءِ نڪتا هئاسين

پوليس: توهان کي خبر آهي ته ڊي آءِ جي صاحب جو حڪم آهي. ته هتي ڪرائم گهٽو ٿئي ٿو. ڪالهه ٻه واقعو ٿيو آهي. ڪجهه ڏينهن لاءِ رات جو اچڻ منع آهي.

توهان وڃي سگهو ٿا، پر ڪوشش ڪريو ته هتي نه اچو.

ٻئي ڏينهن صبح جو ورسٽي ۾ الوداعي پارٽي جون تياريون شروع ٿي ويون.

هن پروگرام ۾ سنڌ جا مشهور راڳي رجب فقير، منظور سخيراڻي ۽ الهداد زرداري شامل هئا.

انيلا جون نظرون عاصم کي ڳولي رهيون هيون. هن پاڻ سان چيو:

”ڪيڏو معتبر ۽ هوشيار آهي. مون کي هن ڪان سکڻ گهرجي، ۽ پڙهائي ۾ مدد وٺڻ گهرجي.“

انيلا: ايڪسڪيوز مي، سر...

مرتصم: جي ميڊم، ٻڌايو؟

انيلا: ڊاڪٽر عاصم ڪٿي آهي؟

مرتصم: شايد اجا نه آيو آهي. هن کي پارٽين جو شوق ناهي، پر استاد منظور لاءِ شايد اچي. توهان جو ڪم آهي؟

انيلا: ها، بلڪل.

مرتصم: مان ڪال ڪري پڇان ٿو...

اوچتو:

مرتصم: ارڙي، هو سامهون اچي رهيو آهي!

مرتصم: عاصم يار، ڪٿي رهجي ويو هئين؟

عاصم: پئسا ٽٽائڻ ويو هئس، استاد تي نذر ڪرڻ لاءِ.

مرتصم: اها نئين ڇوڪري انيلا توهان سان ملڻ ٿي چاهي.

عاصم: خير ته آهي؟ ڪا تڪليف ته ناهي؟

عاصم: انيلا، ڇا مسئلو آهي؟

انيلا ڳالهائڻ لڳي...

۽ عاصم جڻ ڪنهن خواب ۾ گم ٿي ويو.

هن کي لڳو جڻ هو گورک جي حسين وادين ۾ ويٺو هجي، جتي ڪڪر، روشني ۽ حسن گڏجي جنت جو منظر ناهين.

انيلا جا لفظ جڻ موتين وانگر نڪري رهيا هئا

انيلا: سر، توهان ٻڌي رهيا آهيو نه؟

عاصم (هوش ۾ اچي): جي، فرمايو.

انيلا: مون کي توهان جي مدد جي ضرورت آهي.

عاصم: ٺيڪ آهي. اڄ کان توهان مون کي ”سر“ نہ، صرف ”عاصم“ چوندا. سڀاڻي کان مان توهان کي باقاعده وقت ڏيندس. جنهن بہ سبجيڪٽ ۾ مسئلو هجي، بيجهجڪ پڇندا.

انيلا: جي... عاصم

انيلا: جي عاصم.

عاصم مرتصم يار هي پروگرام جو ڇا وقت آ ؟

ائين چئي ڪري اڳتي هليو ٿو وڃي.

۽ انيلا عاصم ڏانهن نهاريندي رهي.

ڇا هو بہ مون کي پسند ڪندو؟ يا مان رڳو پنهنجي دل کي ئي سمجهائي رهي آهيان؟" ۽ هو يونيورسٽي جو ٽاپر بہ آهي.

حسن جي هاڪ ۾ ڇوڪريون مشهور هونديون آهن پر هتي تہ اڄ هي ڇوڪرو منهنجي دل کي پائني ويو.

منهنجي من جي آشنا ۾ بسجي وئي آهي .

انيلا ايتري جلد بازي سان فيصلو نہ ڪر هن شخص سان هلي ڏس ۽ ٿورو گهمي ڦري ڏس .

۽ هن ڪي سمجهي وڃي تہ پوء اظهار محبت ڪجان.

جي مان محبت جو اظهار بہ ڪيان تہ ڇا هو منهنجي محبت ڪي مڃندي نہ؟

شبو: هو يار انيلا توهين هتي ڪهڙي وقت کان آيل آيو اسان تہ توهان.ڪي هاسٽل ۾ پيا ڳوريون ۽ توهان جو نمبر بہ بند آهي.

انيلا : فون ڏسندي هو يار بيٽري لو ٿي وئي سو هلي هاسٽل ۾ هٽي تا ونونس پروگرام شروع ٿيڻ ۾ اجا بہ ڪلاڪ آهن .

تيستائين فون جي بيٽري فل ٿي ويندي

شبو : ٺيڪ آ هلو.

هاسٽل ۾ .

شبو: يار تون بغير ٻڌائي جلدي نڪري وئين .؟

انيلا : يار هو سر عاصم ۾ ڪم هيو.؟

شبو: ڪهڙو ڪم هيو؟

چا محبت جو اظهار ڪرڻ وئي هين چا.؟

هون به سر آهي ته هيندبسر. قاسي وٺ نه ته مان ڪوشش ڪندس پنهنجي لاءِ..... مسڪرائندي.

انيلا : بس ڪر بڪواس ٿين ڪرين اهڙي ڪا به ڳالھ ناهي.

مون ڪي ٿوري هن جي مدد جي ضرورت هئي سا ان ڪري ويس.

مرتظم : عاصم ڪهڙي ڳالھ هئي انيلا چا پئي چئي.؟

عاص : يار بس هن ڪي ڪجھ سبجيڪٽس ڪي سمجهڻ ۾ مسئلو پيو ٿئي.

مرتصم : اچا اچا ۽ توهان ڪي چا ٿو لڳي چا خيال آ هن ڪي سمجهڻ جي .... هون ڏنو وجي ته چوڪري سهٽي آهي ڪا گهٽ ناهي ۽ پڙهائي به ڳائيناڪالاجي ۾ اٿس سنو شعو ڪنيو اٿائين ..

ڪلندي .. ميهڙ ۽ ڪي اين شاه وارا ايمرجنسي ۾ لاڙڪاڻو يا حيدرآباد نه ايندا اتي ئي علاج ڪري ونجو پئي جڻا..

عاصم : سنگريت پيئندين..

. يار هي دونهون ڏسين ٿو هن جي وجود چا آهي ؟..... هن جو وجود صرف فنا تي ٻڌل آهي...

انيلا مون ڪي به وٽي تي بلڪ ڀرين ڏينهن هن ڪي مان چاهڻ لڳس جڏهن ڪنٽين تي هن ڪي ڏٺو...

هن دونهي ۽ محبت جي وجود کان مان خوفزده آهيان.

جڏهن مان پنهنجي ڊيوٽي تي ويندو آهيان. ۽ ڪنهن جو سرجري ڪندو آهيان تہ ڪجھ خوف بي ٿيندو آهي. پر ان خوف کان هٽي ڪري مان پنهنجي ڪم تي ڌيان ڏيندو آهيان ۽ عشق جو بہ ساڳيو مثال آهي.

توکي خبر هجي هن جي سڪون ونڻ لاءِ ڪش هڻي دونهي کي ڦڦڙن تائين پهچائيندو آهي. ۽ ڪجھ دونهي کي ٻاهر ڦوڪي ڪڍو تہ ٻني صورتن ۾ نقصانڪار آهي.

ساڳي طرح عشق جو وجود بہ اهڙو ئي آهي .

جيڪڏهن هو ڪامياب ٿي ٿو وڃي تہ خوشي سان شادي ڪري زندگي گذاري ٿو.

پر اڪثر محبت جو انجام ڏکن ۽ تڪليفن کان سواءِ ڪجھ بہ ناهي هوندو..

هي محبت اهڙي خطرناڪ جز جو نالو آهي. ٿي وڃڻ کان پوءِ انسان پوئتي ناهي هٽندو.

توکي خبر آهي تہ ورسٽي کي ڇڏڻ جو واپس فيصلو مون هن جي ڪري ورتو شايد مان هن جي ڪري هتي هينئر آهيان .؟

مرتصم توکي خبر هجڻ کپي تہ محبت هڪ احساس جو نالو آهي.

اسان ڪيتري حد تائين خاموشي سان هڪ ٻئي سان دل ۾ محبت ڪيون ۽ لفظن ۾ اظهار نہ ڪيو تہ تيستائين هن جي تڙپ ۾ جيڪو مزو آهي شايد اظهار کان پوء اهو مزو نہ رهي.؟

ڊاڪٽر جي ڊگري کي حاصل ڪرڻ لاء محنت ذهن دنيا ۽ دلچسپي جي ضرورت هوندي آهي.

تڏهن وڃي ڊگري حاصل ٿيندي آ.

محبت کي بہ ساڳي ورجن ۾ ڦيرائي ڏس تہ هن ۾ بہ تڏهن وڃي دل جي ڊگري حاصل ٿيندي. ۽ پوء صرف يار جي آجيان بس آجيان هجي بس هي جواني آ منا .

مرتصم: يار عاصم اڪثر ماڻهون محبت موت جي ڏپ کان بہ نہ ڪندا آهن.

عاصم ڪلندي وڏا ٽهڪ ڏيندي موت جو ڏپ زندگي جو ٻيو نالو موت ئي آهي.مرتصم اسان انهن مان ناهيون جي موت جي ڊپ کان محبت نہ ڪنداسين ائين اسان جي وجود ۾ ناهي لکيل جو اسان ڊجون..؟

مرتصم پوء ڇا تون هن سان محبت ڪندين؟

عاصم : هل .هلون ! پروگرام شروع ٿي ويو هوندو.

ان تي پوء ڳالهائيندم .....

محفل ۾ داخل ٿيندي هر طرف رنگين بلب آتشبازي جهڙو منظر لڳل هو.

پوري پنڊال ۾ آيل سڀ شاگرد خوش نظر اچي رهيا هئا..

اسٽيج تي

اسلام عليڪم ياعلي مدد.....

واليڪم سلام مولا علي مدد ....پنڊال تي وينل سيني جواب ڏنو....

هڪ۽خوبصورت شعر جي شروعات سان.

تنهنجي ياد دل تان پلائي نہ ويندي .

خبر هيءِ هجيئي جڏهن ياد ايندي ....

ته تي ساھ تڏڙا سڄڻ سائين ڪٺا

ته تي ڪوسا ڳوڙها تولئہ ڳاڙہا پيا..

(عمران انجم)

پنڊال تاڙين جي گونج سان گونجي اُٿيو....

جئين تہ هي تقريب ان لاءِ رکي وئي آهي تہ هن يونورسٽي مان ڪجھ اسان جا ساٿي ڇئہ سالن جي پرجوش محنت سان پنهنجي خوابن کي مڪمل ڪيو ۽ ڊاڪٽر جي ڊگري حاصل ڪيائون ...

انهن ۾ ڪجھ شاگرد ڇوڪريون بہ آهن..

۽ ان سان گڏ هتي نوان آيل بيجس جي شاگردن کي ويلڪم بہ ڪيون ٿا. "

اميد تہ اهي هن يونورسٽي ۾ پنهنجي والدين ۽ پيرن جي خوابن کي بہ پاڻ سان گڏ ڪٺي آيا آهن.

۽توهان بہ هنن وانگر پنهنجي ڊگري وٺي قوم جي خدمت ڪندا....

هن تقريب ۾ اسان جا ڪجھ سينئر ڊاڪٽر بہ خطاب ڪندا.ان لاء پهريان آء هن يونورسٽي جي (DMO) ڊيپارٽمينٽ آف ايجوڪيشن مينيجمينٽ

کي سڏ ڪندس تہ هو اچي پنهنجي خيال جواظهار ڪري.

تاڙيون..

(DMO) ڊيپارٽمينٽ آف ايجوڪيشن مينيجمينٽ

اسلام عليڪم پيارا شاگردون ۽ شاگردياڻيون.

. . . . . واليڪم السلام.

ڊي اي ايم : مون کي تما م گهڻي خوشي ٿي آهي

اسان جو آغا خان يونورسٽي پوري سنڌ جي ميڊيڪل يونورسٽين کان مٿانهون آهي

ان جو وجھ آهي صرف توهان

شاگرد جيڪي پنهنجي دل سان محنت ڪري نہ صرف يونيورسٽي بلڪ استاد ۽ پنهنجي والدين جو ڳاٽ اوچو ڪندا آهن ...

ايم بي بي ايس جي ڊگري حاصل ڪرڻ ڪا آسان ناهي هن کي حاصل ڪرڻ لاء پنهنجي دماغ جون رڳون ۽ پوري فڪري غور سان پنهنجي آشنا جي محنت سان حاصل ڪجي ٿو.

هن يونورسٽي جو هڪ مثال اسان وٽ موجود سرجن ڊاڪٽر عاصم آهي جنهن پوري پاڪستان جي بورڊ ۾ ٽاپ ڪيو.

اميد تہ ڊاڪٽر عاصم ڪان توهان سکڻ جي ڪوشش ڪندا.

تقريب ۾ انيلا جون اکيون عاصم کي ڳولي رهيون هيون عاصم اڳيان مرتصم سان گڏ ويٺل هيو.

عاصم اڇا ڪپڙا پهريل هو، ۽ سندس هلڪي مسڪراهٽ سندس چهري کي وڌيڪ دلڪش بڻائي رهي هئي.جڻ عاصم انيلا جي دل ۽ ذهن ۾ ڪنهن اهم سبق وانگر نقش ٿي ويو هجي.

سڀ شاگرد تقريب کي ڀرپور نموني سان ملائي رهيا هئا پر انيلا جو تقريب صرف عاصم هيو .

عاصم جو تعريف ٻڌي انيلا جي دل ۾ اجا گهرو اثر ٿيو.

پاسي ۾ ويٺل شبو.

شبو : انيلا پر انيلا ڪنهن جي خيالن ۾ گم هئي ...؟

شبو انيلا کي هٿ هڻدي .... انني.

انيلا: هان ...هون!! .....

شعبو: ڪهڙي جهان ۾ آئين.؟

يار، اڄ ڊاڪٽر عاصم تہ بلڪل هيرو لڳي رهيو آهي.

۽ (ڊي. اي. ايم)صاحب تہ هن جي تعريف ڪئي آ منهنجي تہ هاٽي ڪوشش رهندي تہ مان عاصم ڪان ڪجھ سکڻ جي ڪوشش ڪندس.؟

انيلا شبو جي ڳالھ ٻڌي اڻ ٻڌي ڪئي.

۽ دل ۾ شڪلڏنئي جو عاصم جي ويجهي ويندي ..

عاصم جي ويجهي تڏهن ويندين جڏهن آء وجڻ ڏينديس..

انيلا پنهنجي دل کي سمجهائي رهي هئي تہ مون کي حسد ڇو ٿي رهيو آهي؟

آخر عاصم سان منهنجو ڪو اهڙو خاص رشتو تہ ناهي؟ .منهنجو پر پوء بہ الائي ڇو شبو جي ڳالهين تي مون کي ڪاوڙ پئي اچي.

آخر عاصم سان مون صرف ٻہ ٽي ملاقاتون ڪيون آهن اهو بہ صرف حال حوال تائين.

ڇا مان واقعي عاصم کي پسند ڪرڻ لڳي آهيان؟.

واقعي ۾ مون سمجهيو تہ پهريان صرف منهنجي سوچ جي وجود ۾ ائين محبت جي وهم آهي..

هن وهم کي ڪڏي ڇڏيان پر نہ ائين بلڪل بہ ناهي.؟

ڪالھ واري ڳالھ وهم نہ هئي اڄ جيڪا منهنجي دل هن سان ويهڻ لاء ۽ هن جي ڳالهين ۽ وات کي عجيب طريقي سان ڦيرائي ڳالهائڻ ڪچهري ڪرڻ جو نمونو ڏسڻ ٿي چاهيان. .

:انيلا پاڻ سان ڳالهيون ڪندي سوچي رهي هئي“

بس دل کي ڪير سمجهائي؟ .

"ڇا هي واقعي محبت آهي؟ يا صرف منهنجي دل جو دوکو؟“

هن سان مان ڳالهائڻ جي ڪوشش ڪيان ٿي .

پر هي تہ مون کي ان نظر سان ڏسي ئي نٿو.؟

مان هن سان ڪيئن اظهار ڪيان. ؟

جيئن تہ هاڻي ڪجھ دوستن کي ايوارڊ ڏنا ويندا . ان کان پوء موسيقي جو رقص ڪيو ويندو.

استاد رجب فقير جو ڪلام شروع ٿيو.

هن پنهنجي فن جو تمام بهترين اظهار ڪيو

. استاد رجب فقير موسيقي جو هڪ منفرد هيرو آهي

جنهن بہ صرف عشق ڳايو ۽ ورسٽي جي شاگردن جي رقص ڇڻ موسقي کي هڪ نئو ساھ بخشي ڇڏيو هجي .؟

ڊاڪٽر عاصم پنهنجي دوست مرتصم کي ٻانهن کان وٺي اسٽيج جي اڳيان آندو ۽ مرتصم جي مٿان پيئسن جي ڇٽ ڪري اچي پنهنجي جاء تي ويهي رهيو.

ان کان پوء آواز جو بادشاه ”جن کي عابده پروين به ساراهيو هو. ۽ آشا ڀوسلي به سندس فن کي مڃتا ڏني هئي.“جنهن ڪمار سانو کان بهترين گائڪ جو ايوارڊ ڏنو هو... دادو جو شينهن. استاد منظور علي سخيراڻي .

حالانڪ استاد منظور سخيراڻي ان شو ۾ نه هيو پوء به بهتر لفظن سان نوازيو ويو.

استاد منظور علي سخيراڻي صاحب جنهن پنهنجي فن جو بهترين مظاهرو ڪيو.

۽ ڊاڪٽر عاصم استاد جي پهرين ڪلام ۾ رقص ڪيو جنهن ڳاني جا ٻول هيا.

منهنجو تنهنجي ٻانهن ۾ مولا ڪري ساه نڪري.

دنيا جي ڪا به طاقت توکي مونکي ڌار نه ڪري.

تنهنجي منهنجي پيار جي ويري آهي دنيا سڄي.

دنيا کي پوئتي ڇڏي هل ته هلون چنڊ ڏي لڏي.

ايوب جمالي جي بهترين شاعري جي ڳاني سان شروعات ٿي.

ڊاڪٽر عاصم استاد جي مٿان پيئسن جي نظر ڪندو پيو اچي ۽ رقص به ۽ پوء ورسٽي جا ٻيا به شاگرد ڊاڪٽر عاصم سان گڏ رقص ڪرڻ لڳا.

۽استاد کي ڊاڪٽر عاصم چيو استاد هڪ منهنجي فرمائش جو ڳانو ڳايو پوء توهان جي مرضي.

استاد نوڙت سان حاضر بابا خادم ٻانهون ٻڌندي .

عاصم هلڪي مسڪرات سان استاد شرمسار نه ڪيو توهان استاد آيو .

علي گل سانگي جي شاعري. ۾

اي چنڊ نه لهه تون بيهه اتي .

محبوب منهنجو اڄ اچڻو آ.

روشن ڪري ويهه تون راهن کي

اڄ ميلو مون وٽ مچڻو آ.

استاد جي ان گاني سان گڏ عاصم رقص به ڪندو رهيو ۽ استاد سان گڏ ڳائيندو به رهيو.

عاصم جو رقص دنيا جي زندگي جي رنگن ۾ هڪ منفرد رقص هيو.

هن رقص ۾ غمگين شاعري هئي، پر ان سان گڏ خوشي جون تاڙيون به هيون.“

”پيار جي سهڻي سمجهاڻي دل کي ڇهي رهي هئي.

استاد ڪان پوء الهداد زرداري صاحب به پنهنجو منفرد انداز سان موسيقي جي شروعات ڪئي جنهن به پنهنجي گاني ۾ سنڌ کي پيتا ڏني ۽ هر گاني ۾ هڪ پيغام ڏنو .شاعري جي انداز ۾ . . ...

يونيورسٽي جو ماحول خوشين سان جهوميل هو، هر طرف تاڙيون، ساز، ۽ کل جا آواز گونجي رهيا“ ”هئا..

عاصم ۽ مرتصم پروگرام کي ڇڏي پنهنجي هاسٽل جي طرف روانہ ٿيا.

رستي ۾ عاصم سنگريٽ جلايو.

۽ ڪش هنيو .

مرتصم يار اڄ تہ زبردست رقص ڪيو تو

”!پهريان تہ ڪڏهن اهڙي محفل ۾ ناهي ڏنو توکي"

...يار، رقص هر ڪنهن لاءِ ناهي هوندو“

”.اهو تہ صرف سچي شاعري ۽ استاد جي آواز تي ئي ٿيندو آهي

رقص منهنجي لاءِ رڳو تڏهن هوندو آهي،“

...جڏهن شاعري سنڌ يا محبوب جي باري ۾ هجي

”.۽ ان ۾ جدائي جو درد بہ هجي

۽ ان سان محبت ڪرڻ ۽ جيئڻ ۽ اڳتي هلي فطري طريقي سان وچڙي وڃي ان وزن تي هجي تہ ان رقص شاعري ۽ گائگ جي آواز جي حوصلا افزائي آهي.

رات جي ان خوشيءَ پنيان، عاصم جي دل ۾ ڪي اڻ ٻڌل ڳالهيون اڃا زنده هيون.“

مرتصم: يار، اڄ تہ ڏاڍو مزو اچي ويو. سچ پڇين تہ پروگرام شاندار هودوستن ڪي ايوارڊ مليا ۽ شاعري جي شروعات بہ زبردست هئي.

عاصم: بلڪل، اسان جي سنڌ جا شاعر واقعي انمول هيرا آهن... عمران انجم بہ وڏو معتبر شاعر آهي.

مرتصم: عمران انجم ڪهڙي ضلعي جو آهي؟

عاصم: يار، دادو ضلعي جي شهر خيرپور ناٿن شاه جو آهي. هونئن بہ دادو ضلعو شاعرن ۽ اديبن ۾ گهڻو اڳتي آهي. خيرپور ناٿن شاه ۾ تہ ڪيترائي بهترين شاعر آهي

گلزار سيال، ذوالفقار گاڏهي، بخت ٻرڙو، ساٿي محبوب زنگيجو، احسان علي زنگيجو، علي رضا ٻبر (راجا) ۽ ٻيا بہ ڪيترائي.

وفا ناٿن شاهي جي شاعري بہ زبردست آهي، پر عمران سومرو (انجم) جي شاعري ۾ پنهنجا احساس، وڇوڙو ۽ درد گهڻو گهرو نظر اچي ٿو.

مرتصم: عاصم، انيلا جي باري ۾ ڇا سوچيو اٿئي؟

عاصم (سگريٽ جو ڪش هڻندي): يار، ڪجھ خاص ناهي... منهنجي دل اڃا ڪو فيصلو ناهي ڪيو.

مرتصم: پر ڇو؟

عاصم: سچ پڇين تہ ڇوڪري سٺي لڳي ٿي، پر مان هن سان محبت ڪرڻ جو نٿو سوچي سگهان.؟

مرتصم: مونکي لڳي ٿو تہ هوءَ توکي چاهڻ لڳي آهي.؟

عاصم: نہ، ائين ممڪن ناهي. هن ڪي اڃا پڙهڻو آهي، مستقبل ۾ سٺي ڊاڪٽر بڻجڻو آهي، ڊگري حاصل ڪرڻي آهي.

مرتصم: پوءِ هن جي پارٽ ڪرڻ ۽ ريگنگ کان روڪڻ جو مطلب؟

عاصم: مون هن جي پارٽ ان ڪري ڪئي، ڇو ته بابا جي ڪال آئي هئي ته هن جو خاص خيال رکجان. ان جو مطلب اهو ناهي ته مان هن تي ڪا غلط نظر وجهان.

مرتضيٰ:

نيڪ آهي، پر ياد رک

صبح جو فرسٽ ليڪچر آهي نون شاگردن سان.

عاصم: ها، ياد آهي... ڊيمانسٽريشن ليڪچر.

صبح جو ليڪچر هال ۾

عاصم اندر داخل ٿيو.

هو ليڪچر ڏيڻ ۾ مصروف هو، ۽ انيلا صرف عاصم کي ڏسڻ ۾ گم هئي.

عاصم سادگي ۽ مهارت سان سرجري بابت پڙهائي رهيو هو.

ليڪچر ختم ٿيڻ کان پوءِ عاصم ٻاهر نڪتو.

پويان آواز آيو:

”ايڪسڪيوز مي“

عاصم مُڙي ڏٺو

”جي، فرمايو؟“

مان ڊاڪٽر مسڪان آهيان. مان هتي نئين آئي آهيان ۽ مون کي ڊاڪٽر عاصم سان ملڻو آهي.“

مان جنرل ڊاڪٽر آهيان ۽ هتي سرجري ۾ اسپيشلائيزيشن لاءِ آئي آهيان، بورڊ طرفان

پروگرام تحت.

”مون انتظاميا سان ڳالهايو، هنن چيو ته اوهان ليڪچر ۾ آهيو، سو مان پاڻ ئي انتظار ڪرڻ لڳس.

عاصم هن ڏانهن ڏٺو ساوري رنگ، دلڪش انداز... ڄڻ ڪا مقناطيسي ڪشش هجي، جيڪا هن کي پنهنجي طرف ڇڪي رهي هئي.

مسڪان ڳالهائيندي رهي، ۽ عاصم سندس سونهن ۾ لمحون وڃائي ويٺو.

اوچتو پاڻ سنيالياٸين

هڪ پاسي انيلا جي خاموش محبت هئي... ۽ ٻئي پاسي مسڪان جي پراسرار مسڪراهٽ."

"عاصم کي خبر نہ هئي تہ هن ٽنهي جي وچ ۾ هاڻي ڪهاڻي ڪهڙي موڙ وٺڻ واري آهي.

".الائي ڇو، انيلا کي ائين لڳو ڄڻ هوءِ پنهنجي وجود کان بيوس ٿيندي وڃي"

عاصم ۽ مسڪان کي گڏ ڏسي، انيلا جي دل ۾ هڪ اڻڄاتل خال پيدا ٿيو شايد قسمت هن لاءِ صرف " .خاموش درد لکي ڇڏيو هو"

عاصم . مسڪان . ۽ انيلا.

انيلا : ڊاڪٽر عاصم صاحب مون کي توهان جي ليڪچر جي دوران هڪ سوال مهنجايو آهي ان جي ٿوري بريف ڪندا.

عاصم : مسڪان انيلا هلو اندر ڪنٽين تي ويهون ٿا چانهہ بہ پيون ٿا ۽ توهان کي سمجايون بہ ٿا.

".ڪنٽين ۾ هلڪي هلڪي ڳالهين ۽ چانهہ جي خوشبوءَ وچ ۾، ٽئي هڪ ٽيبل تي ويهي رهيا'

هي اسان جي شاگرد خاص منهنجي شهر جو انيلا.

هاء مان ڊاڪٽر مسڪان.

انيلا هاء ميم

".ويٽر، ٽي چانهون آڻيندا"

"ها انيلا، ٻڌايو ڪهڙو سوال آهي؟"

انيلا: سر، هي”Bone Marrowڇا هوندو آهي؟

“

مون کي ٿورو ڏپ بہ لڳي رهيو آهي

عاصم: ڏپ نہ ڪر، سادو سمجهي وٺ

اصل ۾ تنهنجي هڏن جي اندر موجود نرم مادو هوندو آهي Bone Marrow

انيلا: ان جو ڪم ڇا آهي؟

عاصم: تمام اهم ڪم آهي

اهو جسم ۾ رت جا خليا ٺاهيندو آهي:

(آڪسيجن کڻڻ لاءِ) Red Blood Cells

(بيماري سان وڙهڻ لاءِ) White Blood Cells

(رت کي ڄمائڻ لاءِ) Platelets

انيلا: سر، پوءِ

“Bone Marrow Aspiration”

ڇا ٿيندو آهي؟

عاصم: اهو هڪ ٽيسٽ آهي جنهن ۾ ٿورو بون ميرو جو نمونو ورتو ويندو آهي، اڪثر ڪري ڪُلهي جي هڏي مان، جيئن ڊاڪٽر ان کي چيڪ ڪري سگهن

انيلا: ڇا اهو تمام گهڻو تڪليف ڏيندڙ هوندو آهي؟

عاصم: نه، ايترو به نه

پهريان local anesthesia ڏنو ويندو آهي.

بس ٿورو دٻاءُ يا چڪ محسوس ٿيندي

سچو عمل جلدي ختم ٿي ويندو

انيلا : اهو ٽيسٽ ڇو ڪيو ويندو آهي؟

عاصم: رت جي بيمارين جي سڃاڻپ لاء

جهڙين حالتن لاء leukemia يا anemia

جي مسئلن کي ڏسڻ لاءِ bone marrow يا infections

انيلا: اوه، هاڻي سمجھ ۾ اچي ويو

عاصم: بلڪل، ياد رک

"جيڪو اندر لڪل هوندو آهي، ڪڏهن ڪڏهن اهو ئي سڀ کان اهم هوندو آهي"

ڊاڪٽر : مسڪان سر زبردست مون کي بہ بهترين نموني سمجھ اچي وئي.

عاصم : چانهہ پيو.

ٻئين جي...

عاصم :انيلا هاڻي توهان چانهہ پيءُ پوء پنهنجي هاسٽل وڃون

"...انيلا: عاصم، مون کي توهان سان ڪجھ اهم ڳالهائڻو آهي؟

".عاصم ٿورو حيران ٿي ڪيس ڏٺو: "نيڪ آهي... سياڻي ٻڌائجو پر لڳي ٿو ڳالھ معمولي ناهي

".انيلا خاموش ٿي وئي... ۽ منجهند جو اهو لمحو اڻپورو رهجي ويو

عاصم ۽ ڏاڪٽر مسڪان.ٻئي گڏ ڳالهائيندي ويا.

انيلا : خاموشي سان ڏسندي رهي.

جڻ دل جي ڪا اهڙي حسرت بيان ڪرٽي هئي شايد جنهن جو مفهوم صرف عاصم سمجهي پيو سگهي يان سمجهائي سگهيو پئي.؟

انيلا خاموشي سان پنهنجي هاسٽل جي طرف هلندي رهي ڪي دل جي.اٽپورا جذبات پاڻ سان ڪٽي .

شعبو اڳيان ملي تي هن ڪي.

شعبو: انيلا منهنجي راٽي چا ڪجھ سمجهي يان نہ

انيلا بس خاموشي سان هلندي رهي هن جا خيال شايد ڪنهن جي وجود ۾ گم هيا. انيلا ڪي شعبو جي ڪا ڳالهہ ٻڌڻ ۾ نہ آئي.

شعبو ٻيهر ڳالهايو

انيلا : جي سمجهي ويس.

ٻئي هاسٽل پهچندي.

شعبو ; انيلا چا ڳالهہ آ ڪلاس ۾ تہ تون بلڪل خوش نظر پئي اچين . ۽ هاٽي اداس.؟

انيلا: شعبو جي اڳيان پنهنجا ڳوڙها روڪي نہ سگهي.

شعبو : آئت ڏيندي .

ڏس انيلا خير تہ آهي نہ ؟ چا ڳالھ آ ٻڌا مون کي؟

پر انيلا خاموش رهي .

هن پنهنجي اندر جي ڳالھ شعبو کي نہ ٻڌائي .

مرتصم: يار اڄ ڪنٽين ۾ هڪ نئي عورت توهان سان گڏ ڏٺم تو سان انيلا بہ هئي ؟.

عاصم : جي ليڪچر کان پوء ٻاهر نڪتس ڊاڪٽر مسڪان هئي اها عورت جنهن کي بورڊ جي طرفان سرجن جي ڪورس لاء موڪليو ويو آهي.

مرتصم : اڇا ۽ انيلا.

عاصم : انيلا کي توري ليڪچر ۾ فزڪس ۾ هڏن جي مک جي باري ۾ سمجايم ڪنٽين تي ويهي چانھ بہ پيتي سين.

مرتصم : پر يار ان کان پوء جڏهن مون انيلا کي هاسٽل جي طرف ويندي ڏٺو تہ هو ڪجھ اداس نظر اچي رهي هئي.؟

عاصم مون تي اهڙي ڪا وجھ نہ ڏٺم پريشاني جا.,؟

پر ان.کي مونسان ڪجھ ڳالھائڻو هيو ...

مرتصم : پوء ڳالھ تي ؟

عاصم :

نہ يار مون.کي

DMO

گھرايو ھيو.سو جلديءَ ھيم ھن کي چيم تہ پوء ڳالھ کنداسين

: مرتصم

DMO

چو گھرايو توھان کي.؟

عاصم : يار کجھ ڊاڪٽر آيل آھن انھن کي سرجن.آپريٽ جو کورس کرڻو آھي سو مون کي گھرايو ويو تہ بورڊ جي طرفان توھان ھن کي آپريٽ کندا.

مرتصم اچا ٺيک آھي . پر انيلا جي ڳالھ ٻڌي وٺو ھا بھتر ھيو.

عاصم ھا سياڻي پچندس.

۽ مون اھيو.فيصلو کيو آھي سياڻي آيل ڊاڪٽرن سان گڏ نون شاگردن کي بہ ليکچر ڏيندس ۽ پريکٽيل بہ سمجائيندس .

کلاس ختم ٿيڻ کان پوء انيلا سان بہ ڳالھائي ونندس .

. مرتصم : ٺيک آھي

مسڪان پارڪ ۾ ڊاڪٽر عاصم ۽ مرتصم کي ڏسي ٿي

مسڪان سلام ڊاڪٽر صاحب.

عاصم مرتصم سلام جو جواب ڏنو.

مسڪان بس توهان کي هتي ڏٺم ته سوچيم ته رسيري ۾ هلي ويهجي چانهه به پيون ۽ ڪجهه ڪچهري به ڪيون.

عاصم مرتصم جي جي ٺيڪ آ ....

ٺئي ڄڻا ويهندي

ويٽر ... چا وٺندا توهان .

ٻنن چيو بس چانهه

ويٽر اوڪي

مسڪان ڊاڪٽر صاحب توهان جي سمجائڻ جو طريقو تمام زبردست آهي.

عاصم : بلڪل شاگردن کي جڏهن سمجهائيجي ته بلڪل پر اعتماد ۽ سنجيدگي سان بلڪل آسان طريقي سان جنهن هو سمجهي سگهن هي.ميڊيڪل آهي هن ۾ ٿورو نه گهڻو توجه ڪپي.

مسڪان : جي بلڪل

مرتصم : هن ٻنن کي ڏسندو رهيو.

عاصم جو ڌيان سمورو مسڪان ڏانهن هيو ۽ مسڪان شايد عاصم کي پسند ڪرڻ لڳي هئي ؟

پر محبت جي هن ٽڪنڊي ۾،"

...ڪنهن جي دل ٽٽڻي هئي

"۽ ڪنهن جي قسمت بدلجڻي هئي.

عاصم : ڊاڪٽر مسڪان هاڻي.اسان هلون ٿا

مون کي ڪالھ جي ليڪچر لاء اسٽڊي ڪرڻو آهي.

مسڪان: جي سر ٺيڪ آهي.

ٻئي روانہ ٿين ٿا ...

مرتصم: يار عاصم توهان ڪجھ نوٽ ڪيو.؟

عاصم ڇا جي باري ۾؟....

مرتصم: يار ڊاڪٽر مسڪان توهان کي پرپوز ڪرڻ جي موڊ ۾ هئي ۽ هو توهان کي چاهي ٿي.

عاصم: ها ها ڇڏ يار مذاق پهرين ملاقات ۾ ڪير ڪنهن کي ايترو ڪين نہ سمجهي سگهبو.

مرتصم : يار گهٽو ڪجهہ تي تو سگهي عشق توري ڏسي تو تہ هن کي سمجهجي عشق تي ويندو آهي .

عاصم: نہ مرتصم بلڪل بہ

هلون هاٽي ماني ڪائون پوء پنهنجي هاسٽل تي هلون

مون کي پڙهڻو بہ آهي .

ڇڏ عشق جي ڳالهين کي. اچ.

مرتصم : عاصم ڏانهن نهاريندو رهيو هن جي پويان هلڻ لڳو.

۽ پاڻ سان ڳالهائڻ لڳو يار هي انسان ڪيڏو سخت آهي؟

لڳي تو هن کي ڪا بہ ڪنهن جي باري ۾ ڪو جذبات ناهن.؟

بلڪل سخت مزاج آهي پيار جي باري ۾ تہ سوچي ئي نٿو سگهجي.

ٻئي ڏينهن اسپتال۾......................

اسپتال جي گائني وارڊ ۾ اڄ ڪجهہ مختلف ماحول هو.

هڪ عجيب سنجيدگي هئي، جڻ هر شيءِ ڪنهن اهم لمحي جي انتظار ۾ هجي.

ڊاڪٽر عاصم پنهنجو سفيد ڪوٽ سڌو ڪندي، ٿيٽر ۾ داخل ٿيو.

هن جي چهري تي اعتماد هو، پر اکين ۾ ذميواريءَ جو وزن صاف نظر اچي رهيو هو.

"سيئي تيار آهن؟"

هن نرم پر مضبوط آواز ۾ چيو.

ليڊي ڊاڪٽرن ۽ شاگردن هڪ ٻئي ڏانهن ڏٺو، پوءِ گڏجي جواب ڏنو:

"ايس سر!"

مسڪان به ڪنڊ ۾ بيٺل هئي، پر هن جي نظر مسلسل عاصم تي هئي.

اڄ هوءَ صرف ڊاڪٽر نه هيو، پر هڪ استاد هيو.

ليڪچر شروع ڪندي

عاصم آهستي آهستي سيني ڏانهن ڏٺو ۽ چيو:

"اڄ جو ڏينهن صرف سکڻ لاءِ ناهي... اڄ توهان کي سمجهڻو آهي ته هڪ عورت جي زندگي توهان جي هٿن ۾ ڪيئن ٿي اچي ؟."

شاگردن جي دلين ۾ هڪ ساهه جهڙو احساس جاڳي ويو.

"گائني سرجري صرف آپريشن ناهي، اهو هڪ ذميواري آهي... هڪ امانت آهي."

انيلا پنهنجي نوٽ بڪ ۾ لکندي، پر هن جو ڌيان لفظن کان وڌيڪ عاصم جي لهجي تي هو.

هر مريض جنهن جي توهان خدمت ڪيو هر آپريشن ۾ توهان کي پنهنجي اندر حوصلو رکڻو پوندو توهان کي سخت ٿيڻو پوندو

"آپريشن دوران جذبات کي ڪنٽرول ڪرڻ ضروري آهي، جو تہ فيصلا عقل سان ڪيا وڃن ٿا.

(جو تہ ڊاڪٽر مڪمل بي رحم نہ هوندو، پر ڪنٽرول ۾ هوندو)

گهرجي ۽ پنهنجن هٿن کي مضبوط ڪيو دل کي سخت ڪيو ۽ پنهنجي ڪم تي ڌيان ڏيندو تہ توهان هڪ ڪامياب سرجن تي ٿا سگهو.

ڊاڪٽر جي شعبي ۾ آپريشن ڪرڻ وقت ڪا بہ رحم دلي نہ ٿيڻ گهرجي جي ائين ٿيو تہ شايد توهان هڪ جان وڃائي ويهندا .

ڊاڪٽر مسڪان هيڏانهن اچو.

هي اوزار ڪٿو ڏسو آء سمجهائيندو هلان ٿو.

آپريشن جي تياري

نرس اوزار ترتيب ڏئي رهي هئي. اسٽيل جا اوزار روشنيءَ ۾ چمڪي رهيا هئا.

مسڪان هڪ اوزار هٿ ۾ ڪنيو.

هي Scalpel آهي"

پر ياد رکو، هي رڳو ڪٽڻ لاءِ ناهي...

هي زندگي بچائڻ لاءِ آهي

مسڪان دل ۾ سوچيو:

"واقعي... لفظ بہ هن جا اوزار جهڙا آهن... سڌا دل تي اثر ڪن ٿا."

پريڪٽيڪل جي شروعات

"هاڻي عملي ڪم شروع ڪنداسين،"

عاصم چيو، ۽ سيني جو ڊيان مريض ڏانهن ويو.

"پهريون قدم... صبر. ٻيو قدم... صفائي. ٽيون قدم... اعتماد."

هوءَ آهستي incision ڪرڻ لڳو

۽ هر قدم تي سمجهائيندو رهيو.

ڏسو" هيlayer آهي.

ان ڪي جلدي نہ ڪولڻ هر حرڪت ۾ نرمي هجڻ گهرجي.

هڪ شاگرديا‌ڻي هٿ کڻي پڇيو:

سر، جيڪڏهن Bleeding وڌي وڃي ته؟

عاصم مسڪرايو:

"تڏهن توهان جو امتحان شروع ٿيندو… ڊاڪٽر ٺيڪ جو اصل مطلب اتي سمجهه ۾ ايندو."

شاگردن کي موقعو

هاڻي توهان مان ڪير" Stitch ڪندو؟

سڀ خاموش ٿي ويا.

انيلا اڳتي وڌي.

"مان ڪوشش ڪنديس، سر."

هن جا هٿ هلڪي طرح ڪنبيا پيا، پر عاصم هن جي هٿ تي هٿ رکيو.

"ڊڄو نه… توهان ڪري سگهو ٿا."

اهو جملو ڄڻ انيلا جي اندر همت وجهي ڇڏيو. هن آهستي

stitch ڪرڻ شروع ڪيو

مسڪان گڏ بيهي، اهو منظر ڏسي رهي هئي، ۽ دل ۾ هڪ احساس ايريو:

"شايد اصل خوبصورتي اها آهي… جڏهن ڪو ڪنهن کي سنڀالي ٿو."

لمحي جي شدت

اوچتو مانيٽر تي بيپ تيز ٿي وئي.

نرس چيو:

BPسر ! گهٽجي رهيو آهي.

هڪ پل لاءِ سيني جون ساهون رڪجي ويون.

عاصم فوراً سنجيده ٿي ويو

"سڀ ڪجهه ڪنٽرول ۾ آهي. Calm down…"

هن تيزي سان هدايتون ڏيڻ شروع ڪيون.

"…تيار رکو suction …وڌايو IV fluid"

شاگردن ڏٺو ته هڪ حقيقي ڊاڪٽر ڪيئن دٻاءُ ۾ به پرسڪون رهي ٿو.

ڪجهه لمحن بعد حالتون نارمل ٿي ويون….

سيشن جو اختتام

آپريشن مڪمل ٿيو.

:عاصم سيني ڏانهن ڏٺو ۽ آهستي چيو

اڄ توهان صرف سرجري نہ سيکيا آيو"

"پر توهان سکيا آهيو تہ ڪنهن جي زندگي ڪيئن سنڀالجي.

سيني جون اکيون هن ڏانهن هيون.

۽ ياد رکو"

ڊگري صرف ڪاغذ آهي.

"اصل ڊاڪٽر توهان جي دل هوندي آهي.

عاصم آهستي سان چيو ڪنهن کي ڪو سوال آهي تہ پڇي ٿو سگهي ؟

، پر مسڪان جو ذهن اجا تائين ان ئي منظر ۾ هو.

مسڪان..." هن دل ۾ چيو،"

تون صرف ڊاڪٽر ناهين"

"تون تہ ڪنهن جي اميد آهين.

۽ شايد... ڪنهن جي دل ٻه.

ان ڏينهن آپريشن ٿيئٽر ۾ صرف هڪ مريض جي جان نہ بچي هئي"

ڪنهن جي دل بہ خاموشي سان ڪنهن لاءِ ڌڙڪڻ لڳي هئي

عاصم ٻيهر چيو ڪنهن جو ڪو سوال آهي تہ پڇي تو سگهي.؟

مسڪان پنهنجي خيالن کان نڪتي....

هال ۾ اڄ ڪجهه الڳ ئي سنجيدگي هئي. (OT) هسپتال جي

ڊاڪٽر عاصم سامهون بيٺو هو، سندس چهري تي تجربي جي پختگي ۽ آواز ۾ اعتماد هو.

انيلا ۽ مسڪان، ٻئي شاگردياڻيون، سامهون ويٺيون هيون.

اکين ۾ سکڻ جي چاهت ۽ دل ۾ هزارين سوال.

بلڪل خاموشي هئي، جيڪا اوچتو انيلا جي آواز ٽوڙي ڇڏي.

انيلا (ٿوري هٻڪ سان):

سر... جيڪڏهن مريض جي ڊليوري هجي، تہ اسان ڪهڙي ڪوشش سان ان کي نارمل ڪري "سگهون ٿا؟"

مسڪان بہ ساڳئي وقت ڳالهہ وڌائيندي چيو:

"۽ سر... ماءُ ۽ ٻار ٻنهي کي خطري کان ڪيئن بچائي سگهجي ٿو؟"

ڊاڪٽر عاصم هڪ گهري نظر ٻنهي تي وڌي، پوءِ مسڪرائي نرم لهجي ۾ ڳالهائڻ شروع ڪيو.

ڊاڪٽر عاصم:"تمام سٺو سوال آهي

پهريان ته ڊاڪٽر ٿيڻ لاء ۽ سوال ڪرڻ لاء پنهنجي دل مان هبڪ کي ختم ڪيو.

هڪ سٺو ڊاڪٽر اهو ناهي جيڪو صرف علاج ڪري، پر اهو آهي جيڪو خطري کي اچڻ کان اڳ سڃاڻي وٺي."

هو آهستي آهستي هلندي بورڊ وٽ پهتو،جيڪا

OT ۾ سمجهائڻ لاء رکيو ويو هو. ۽ وضاحت ڪرڻ لڳو...

نارمل ڊليوري لاءِ سڀ کان پهرين شيءِ آهي صبر ۽ صحيح ٽائمنگ."

"هر ڪيس ۾ جلدي ڪرڻ، ماءُ ۽ ٻار ٻنهي لاءِ نقصانڪار ٿي سگهي ٿو.

انيلا غور سان ٻڌندي رهي، جڏهن ته مسڪان نوٽس لکي رهي هئي.

ماءُ جي حالت تي مسلسل نظر رکڻ ضروري آهي."

بلڊ پريشر، دل جي ڌڙڪن، ۽ ٻار جي حرڪت

"اهي سڀ اسان کي ٻڌائين ٿا ته سڀ ڪجهه ٺيڪ هلي رهيو آهي يا نه.

هو ٿورو خاموش، پوءِ آواز وڌيڪ سنجيده ٿي ويو.

جيڪڏهن ڪنهن به لمحي خطرو محسوس ٿئي، ته انا کي پاسي ڪرڻو پوندو"

نارمل ڊليوري کان وڌيڪ اهم ماءُ ۽ ٻار جي زندگي آهي."

مسڪان آهستي سان پڇيو:

"سر… پوءِ ڪهڙي وقت اسان کي فيصلا ڪرڻ گهرجن؟"

ڊاڪٽر عاصم:

…اهو ئي اصل امتحان آهي"

"هڪ سنو ڊاڪٽر اهو ڄاڻي ٿو ته ڪڏهن انتظار ڪرڻو آهي ۽ ڪڏهن فوراً قدم کڻڻو آهي.

هال ۾ خاموشي ٻيهر ڇانئجي وئي، پر هن ڀيري اها خاموشي علم سان ڀريل هئي.

انيلا پنهنجي دل ۾ سوچيو:

ڊاڪٽر ٿيڻ صرف علم نه"

"پر ذميواري به آهي.

۽ مسڪان جي اکين ۾ هڪ نئون عزم چمڪيو

شايد هوءَ صرف شاگرد نه رهي هئي،

پر آهستي آهستي هڪ سچي سرجن ڊاڪٽر بڻجي رهي هئي.

عاصم چيو ڪو سوال آهي ؟

هن دفعي ڪنهن نہ ڳالهايو.

عاصم چيو اسان جو ڪلاس ختم ٿي چڪو آهي ۽ سياڻي ٻيهر هن جو سيني ڪان پريڪٽس ڪرايو ويندو ائين چئي ٻاهر نڪتو...

"عاصم ٻاهر اچي رڪجي ويو، ڄڻ ڪنهن خيال ۾ گم هجي.

سامهون ڪان انيلا ۽ سيئي شاگرد ٻاهر نڪتا

عاصم انيلا کي سڏ ڪيو...

انيلا عاصم وٽ آئي .

انيلا جي سر ؟

عاصم: ڪهڙو ڪم هيو ڪالهہ مان جلدي ۾ هيس.

انيلا سر ڪنٽين تي هلون

عاصم ها پلي اچو ويهون ڪنٽين ۾ چانهہ پيون ۽ توهان کي جيڪا ڳالهہ ڪرڻي هئي.سا بہ ٻڌايو. ..

عاصم جو انيلا کي ڪنٽين تي ويهڻ جو چيو تہ انيلا پنهنجي خوشي ۾ ماپي نہ سگهي .

هن جي دل تيز ڌڙڪڻ لڳي.."

هن پنهنجي دل کان پڇيو واقعي ۾ عاصم مون کي چئي رهيو آهي.؟

ٻئي ڪنٽين تي اچي ويهن ٿا ..

ويٽر: چا وٺندا.سر

عاصم : انيلا چا وٺندا ...؟

هن لاءِ ڪولڊرنگ.

نيڪ آ ٻه ڪولڊرنڪ.

عاصم : ڳالهايو جي ميڊم انيلا حڪم ڪيو چا ڳالهه آ.؟

ڪا پريشاني ته ناهي نه..؟

ڪو توهان کي تنگ ته نٿو ڪري ٻڌايو .؟

گهر ۾ ڪا پريشاني ته ناهي.؟

ڪجهه رقم جي ضرورت ته ناهي ؟

انيلا نه..

عاصم نيڪ ٻڌايو کهڙو ڪم هيو پڙهائي ته نيڪ ٿو هلي نه..؟

انيلا جي ...

. . .عاصم : ٺيک ٻڌايو

انيلا: مون کي توهان سان ڪجهه خاص ڳالهائڻو آهي ...

عاصم : جي فرمايو....

مسڪان ٻہ اچي ٻئي ٽيبل تي ويٺي پاڻ کي لڪائي ۽ هنن کي محسوس ٿيڻ به نہ ڏنائين.

انيلا : مون کي اوهان سان محبت ٿي وئي آهي..

عاصم : انيلا جا اهي لفظ ٻڌي ڏنگ رهجي ويو.

عاصم ڪجهه پل لاء سوچن ۾ گم رهيو

انيلا چيو مون کي بس اهيا ڳالھ ڪرڻي هئي توهان سان.

عاصم: هن ڏانهن ڏسندي ٻڌ انيلا مان توهان جي جذبات کي سمجهي ٿو سگهان پر منهنجا ڪي اهڙا خيال ناهن.

مان هر گز سوچي نٿو سگهان محبت جو.

ڇو جو هي توهان جو ڪيريئر آهي .

توهان کي ڪجھ ٻڻجڻو آهي .

توهان محنت ڪيو .

عشق ۽ محبت صرف ڪتابن ۽ فلمن ۾ سنا ٽا لڳن.

تون هڪ خواب آهين پنهنجي امڙ جي ۽ بابا جي.

سو معاف ڪجو توهان منهنجي ڳالھ کي دل ۾ نہ رکجو.

ويٽر : سر ڪولڊرنڪ.

عاصم: انيلا وٺو ڪولڊرنڪ

مسکان سڀ ڳالهيون ٻڌي رهي هئي.

"...مسکان جي دل ۾ عجيب بيچيني جاڳي وئي"

".انيلا جون اکيون ڳوڙهن سان پرجي ويون.

چو مان توهان کي پسند ناهيان؟' هن ڏکندڙ آواز ۾ چيو.!

:عاصم ٿوري دير خاموش رهيو، پوءِ نرم لهجي ۾ چيو

'انيلا، تون بيحد خوبصورت ۽ سٺي چوڪري آهين....!

"اهي لفظ ڄڻ انيلا جي دل تي سڌو لڳا.

مرتصر بہ اچي ويو ۽ هنن جون ڳالهيون بہ ٻڌيون

عاصم : پاڻ ٻئي هڪ شهر جا آهيون .

توهان کي ڊگري وٺڻي آ توهان کي پنهنجي بابا ۽ امڙ جو خواب پورو ڪرڻو آ.

هي ميڊيڪل آهي هي آسان ناهي هن ۾ اچڻ لاء اسان جي نوجوانن کي ڏينهن رات محنت ڪرڻي ٿي پوي.

هن ۾ عشق نٿو هلي سگهي.

انيلا : اهو شادي ڪري بہ ڊگري حاصل ڪري سگهجي ٿي.

عاصم : نہ بلڪل نہ انيلا.

جي عشق ڪرڻو هيو تہ پوءِ پنهنجي والدين جي پيئسو نہ وڃايو ها.

آئيندا هي ڳالھ ڪڏهن بہ پلجي نہ ڪجو مونسان.

پليز مون کي ڇڏي ڏيو مان هلان ٿو.

مرتصم : پويان کان سڏيندي عاصم عاصم بيهه يار

پر عاصم ڪنهن جي به هڪ نه ٻڌي ۽ هليو ويو.

انيلا : عاصم جي انڪار ڪرڻ سان سڏڪندي رهي ۽ مرتصم ٻنن کي ڏسندو رهيو.

عاصم ۽ مرتصم هاسٽل ۾.

مرتصم : يار ڏس انيلا توکي چاهي ٿي . توهان کي ان سان ائين هرگز نه هو ڪرڻو.

عاصم : ڏس يار مون کي ان ڳالهه جي باري ۾ ناهي ڳالهائڻو.

مرتصم پر ڇو يار ؟

عاصم: هو هڪ ڇري ڇوڪري آ هن جي عمر آهي ڇا يار 20 سال جي آ يار مون هن جي باري ۾ ڪڏهن به اهڙو ناهي سوچيو.

مرتصم : يار 20 سال هڪ سٺي عمر آهي

عاصم : بلڪل آهي

پر هن کي اڳتي وڏٿو آهي ڊگري حاصل ڪرڻ آئي آ ته ڊگري وني ۽ هڪ سٺي ڊاڪٽرياڻي ٿي نڪري.

مرتصم خاموشي سان هن ڏانهن نهاريندو رهيو.

اچانڪ عاصم جو موبائل وڄي ٿو.

اسڪرين تي نالو.. ڊاڪٽر مسڪان.

عاصم : هلو حڪم ڪيو ...

مسڪان : ڇا توهان هينئر مونسان ملي ٿا سگهو.

عاصم: جي ڪو خاص ڪم آهي .

مسڪان ايڏو خاص تہ ناهي ....

عاصم : ٺيڪ آ رات جو ملنداسين جي خاص ڪم ناهي تہ.

هينئر مان آرام ڪندس.

مسڪان جي بلڪل ٺيڪ آ

رات جو تقريبن 10 جو وقت هجي

موبائل جي گهنٽي وڄي ٿي.

اسڪرين تي مسڪان.

عاصم جي هلو جي حڪم ڪيو

مسڪان جناب توهان رات جو.ملڻ جو چيو هو.

عاصم هو ها پر.مان نٿو اچي سگهان.

مسڪان ڇو ؟

عاصم : منهنجي طبعيت ۾ ڪجھ مزو ڪونهي پاڻ ٻئي دفعي ڪٿي ويهي ڪچهري ڪنداسين .. باء

مسڪان جي دل اداس عاصم جو اچانڪ جواب ڏيڻ ۽.نہ ملڻ هن لاء انيڪ سوال اٿاري ڇڏيا.

رات جي خاموشي هاسٽل جي ڪمرن کي پنهنجي گهيري ۾ آڻي ڇڏيو هو.

عاصم بيڊ تي ليٽيل هو، پر ننڊ سندس اکين کان ڪوهين پري هئي.

:انيلا جا لفظ بار بار سندس ذهن ۾ گونجي رهيا هئا

"...مون کي اوهان سان محبت ٿي وئي آهي"

عاصم اکيون بند ڪيون، پر ذهن وڌيڪ بيچين ٿي ويو.

"مرتصم:"يار اڃا تائين ننڊ نه آئي ڇا؟

"عاصم: "نه يار... بس ائين ئي.

مرتصم هن ڏانهن ڏٺو، ڄڻ سڀ ڪجهه سمجهي ويو هجي.

. مرتصم : "دل جي معاملي کان پڇي نه سگهندين

"عاصم ڪڏهن نه ڪڏهن فيصلو ڪرڻو پوندو.

:عاصم ٿورو ٽڪڙو ٿي وينو

"فيصلو مان ڪري چڪو آهيان. مون کي ڪنهن به چڪر ۾ ناهي پوڻو."

:مرتصم هلڪي مرڪ سان چيو

"پوءِ دل کي به سمجهايو، ڇڻ لڳي ٿو اها تنهنجي ڳالهه نه پئي مڃي."

عاصم خاموش ٿي ويو.

...ٻئي طرف

مسڪان پنهنجي ڪمري ۾ اڪيلي ويٺي هئي.

ڪتاب ڪليل هو، پر نظر لفظن تي نہ پئي ٽڪي.

هن جي ذهن ۾ اڄ جو منظر ڦرندو رهيو.

"انيلا... ۽ عاصم..."

مسڪان آهستي سان پاڻ سان چيو:

ڄا واقعي... مان بہ عاصم کي پسند ڪرڻ لڳي آهيان ؟"

هن.انيلا جي محبت کان.انڪار ڪيو ،.

پر بهتر ڪيو پر مان اهيو چو سوچي رهي آهيان.

مسڪان جي دل ۾ هڪ اڻڄاتل احساس جنم وٺڻ لڳو

شايد حسد... يا شايد ڪجهه وڌيڪ.

۽ ٻئي طرف انيلا خاموش اکين ۾ نمي.

انيلا جي ذهن ۾ عاصم جو آواز گونجيو.

آئيندا هي ڳالهه ڪڏهن بہ پلجي نہ ڪجو مونسان.

شعبو : انيلا ڄا ڳالهه آ چو اکين ۾ نمي آهي اڄ تہ بلڪل خاموش آيو.انيلا ڄا سر عاصم ڪجهه چيو.

انيلا : شعبو هن منهنجي محبت کان انڪار ڪيو.

مون کي چيائين آئيندا عشق جي ڳالهه نہ ڪجان.

هن منهنجي جذبات کي ٽوڙيو آهي.

شعبو : ڏس انيلا مان بہ ڪنٽين تي موجود هيس پر توهان مون.کي نہ ڏٺو.

سر عاصم هڪ بهترين سرجن ڊاڪٽر ۽ استاد آ هن ان جون سڀ ڳالهيون مون ٻڌيون هيون ٻين مردن وانگي ڪنهن کي دوکي ۾ نٿو رکڻ چاهي.

هو هڪ خودار شخصيت جو.مالڪ آهي.

جي تون هن کي چاهين ٿي تہ پنهنجي ڊگري مڪمل ڪري پوء هن سان شادي ڪجان.

۽ پنهنجي جذباتن کي ڪنٽرول ۾ رک.

ٻئي ڏينهن رات جو عاصم نائيٽ ڏيوٽي تي وڃڻ لڳو

موبائل وڄي ٿي.

اسڪرين تي مسڪان.

عاصم هيلو جي مسڪان

مسڪان سر ڪاٿي ...؟

عاصم جي نائيٽ ڏيوٽي آ

OT تي ڪا ايمرجنسي ٿي سگهي ٿي.

مسڪان Ok sir

عاصم ,ڪو ڪم تہ نہ هيو نہ

مسڪان جي سر ٿورو ڪم هيو.

عاصم نيڪ آ توهان ڪم ٻڌايو

مسڪان : نہ سر فون تي نہ آء توهان جي دفتر ايندس اتي ڳالهه ڪري ونداسين.

ok عاصم

هڪ ڪيس ايمرجنسي جو آيو جنهن ۾ هڪ همراه کي گولي لڳل ڪٽي آيا.

عاصم فورن او تي

تي پهتو ۽ آپريشن جاري ڪيو ۽ پوليس کي انفارم ڪيو

ڪلاڪ جي مسلسل آپريٽ کان پوء عاصم ٻاهر نڪتو ۽ پوليس رپورٽ لکيو.

عاصم پيٽء ۾ 4 چار ڳوليون لڳل هيس.

هن جو وڏو آندو ڪٽيو پيو . شڪر آ اندورني ٻين شين کي نقصان نہ ٿيو هن جا4ٻيا آپريشن ٿيندا ان کان پوء ڇهن مهينن ۾ مڪمل سرجري ڪئي ويندي هن جو وڏو پيشاپ ۽ ننڍو پنهجي جاء تان نہ ڪندو هينئر هن کي سائيڊ ۾ ٽيوب لڳايو ويو آهي.

هر ٽين مهيني هن جو آپريشن ٿيندو ۽ آخري سرجري ۾ هن جو مڪمل آپريشن ڪري پيٽ بند ڪيو ويندو ۽ هو پنهنجي جاء کان پيشاپ ڪرڻ شروع ڪندو.

عاصم پنهنجي دفتر ۾ اچي وينو...

...رات گهري تي چڪي هئي

...ڪمري ۾ هلڪي روشني ۽ خاموشي جو راڄ هو

عاصم ڪرسي تي ويئي سنگريٽ جو ڪش هنيو .

ٿڪاوٽ سندس چهري تان صاف ظاهر هئي.

...دروازي تي آهستي دستڪ ٿي

“May I come in, sir…?”

اهو آواز مسڪان جو هو.

ها، اچو…“ عاصم نرم لهجي ۾ چيو.“

خاموشي ۽ ويجهڙائي

مسڪان اندر آئي، هٿ ۾ چانهه جو ڪپ هو.

...سر، توهان لاءِ چانهه آندي اٿم“

”...توهان تمام گهڻو ٿڪجي ويا آهيو

عاصم مرڪي چيو:

”...مسڪان... واقعي ضرورت هئي Thanks,“

...ڪمري ۾ هڪ عجيب سڪون ڇانئجي ويو

...ٻئي ڪجهه لمحن لاءِ خاموش رهيا

عاصم : مسڪان توهان ٺيڪ آيو نہ

حڪم ڪيو ڪهڙو ڪم هيو. ۽ هينئر رات جو توهان اڃا.جاڳي رهيون آيو.

صبح جو توهان.کي ڪلاس ۾ بہ وڃڻو آهي

مسڪان بس سر ڪم ڪا بہ نہ هئي.

بس ڪچهري ڪيون ها

عاصم اڇا اڇا ٺيڪ.

چانهه پيو

عاصم جي

ڳالهين جو رخ

مسڪان آهستي چيو:

...سر... اڄ جيڪو ڪيس ڏنو“

”...ان کان پوءِ مونکي زندگي جي هڪ ٻي پاسي جو احساس ٿيو

عاصم نظر مٿي ڪٽي پڇيو:

”کھڙي پاسي...؟“

...مسڪان جي اکين ۾ هلڪو جذبو هو

اهو... جيڪو ڪتابن ۾ نہ هوندو آ.“

”...پر احساس ۾ هوندو آهي

احساسن جي ويجهڙائي

...ڪمري ۾ روشني نرم ٿي وئي

عاصم سنگريٽ پاٽ کي ويجهو ڪرڻ لاء اٿيو تہ.اچانڪ اکين اڳيان انداري اچي وئي.

هي ٿاٻڙجي پيو تہ مسڪان اڳيان هٿ ڏئي سهارو ڏنو ۽ عاصم ڪرسي ۾ وري ويهي رهيو

مسڪان جي دل خوش ٿي گوري پنهنجو ڪم ڏيکاريو.

جيڪا هو عاصم جي چانهہ ۾ ملائي آئي هئي.

عاصم الاهي چا ٿي ويو آ اچانڪ طبيت کي هاٽي تہ بلڪل نيڪ هيس.

مسڪان سر ٿڪاوٽ جي ڪري ٿيندو آ.

عاصم چيو بلڪل.

...ٻنهي جي وچ ۾ فاصلو آهستي آهستي گهٽجڻ لڳو

...عاصم کي محسوس ٿيو تہ مسڪان جي لفظن ۾ صرف سوال نہ آهن

پر ڪجهہ اڻ چيا احساس بہ آهن

مسڪان... توهان کي خبر آهي..“

”...هڪ ڊاڪٽر لاءِ جذبات کي ڪنٽرول ڪرڻ ڪيترو ضروري هوندو آهي

مسڪان هلڪي مرڪ سان وراٺيو:

”...پر سر... اسان بہ انسان آهيون“

لمحو جيڪو بدلائي ويو سڀ ڪجھ

...وقت ڇڻ رڪجي ويو

...ٻنهي جي نظرون هڪ ٻئي ۾ اٽڪي ويون

۽ اهو لمحو...هو

جيڪو عاصم لاء ڪجھ الڳ هيو

عاصم هر عورت کي عزت ڏيندڙ هيو .

پر اڄ عاصم مسڪان جي هٿ ۾ هيو.

۽ مسڪان پنهنجون حدون ڪراس ڪرڻ لڳي.

...جتي هر حد ٽٽڻ جي ويجهو هئي

پر اوچتو.

عاصم پنهنجو هٿ پوئتي ڪري ڇڏيو

نہ... مسڪان...“ هي غلط آهي“

مان توهان.کي هڪ سٺو دوست سمجهان ٿو.

مسڪان : پوء دوست.آهيون.نہ سر هن عاصم کي زوري چمي ڏيندي چيو.

عاصم هن کي پيهر پري ڪيو.

عاصم ٿورو سوچ تون هڪ گهر جي عزت آهين ۽ پنهنجي عزت جو قدر ڪر...

...هن مشڪل سان لفظ ڪڍيا

...مسڪان حيران ٿي وئي

”سر...؟“

عاصم اکين ۾ سنجيدگي آڻي چيو:

هي رستو… اسان ٻنهي لاءِ صحيح ناهي“

هٿ پري ٿي…

…مسڪان جي اکين ۾ نمي اچي وئي

”پر احساس کي چا ڪيون…؟“

عاصم آهستي چيو:

…احساس خوبصورت هوندا آهن“

”…پر هر احساس کي حقيقت بڻائڻ ضروري ناهي

…عاصم پاڻ کي سنڀاليو

…۽ ٿورو پري ٿي ويو

”…مسڪان… هي صحيح ناهي“

…مسڪان جون اکيون جهڪي ويون

مسڪان توهان هتان نڪري وڃو هينئر جو هينئر

توهان هينئر پنهجي هوش ۾ ناهيو. مسڪان عاصم کي زبردستي پنهجي ٻانهن ۾ جڪڙي ورتو عاصم پاڻ کي ڇڏائي ٻاهر نڪري ويو .

…ٻئي ڏينهن صبح

مسڪان واپس وڃي رهي هئي گهر.

عاصم اچي هن.کي روڪيو.

عاصم : ڏسو.مسڪان آء توهان جي.عزت جو.خيال رکڻ وارو آهيان .

رات جيڪو.ٻ اسان ٻنهي جي وچ ۾ ٿيو اهو.هڪ حادثو هيو ان کي وساري ڇڏ. ۽ پنهنجي ڪيريئر تي توجهه ڏي هن مسڪان کان بيگ ورتو. ۽ واپس هاسٽل وٺي آيو.

هاٽي ائين.هتي ره جنهن اسان جي وچ ۾ ڪجھ ٿيو ئي ناهي…

اڄ آرام ڪيو سپاٽي ڪلاس ۾ گڏ هونداسين

مسڪان تون هڪ بهترين جنرل ڊاڪٽر آهين ۽ بورڊ بهترين فيصلو ڪيو آهي توهان کي سرجن بنائڻ جو

۽ مون به توهان ۾ دلچسپي ڏٺو آهي تون هڪ بهترين سرجن تي سگهين ٿي.

اسپتال جو ماحول هميشه وانگر مصروف هو.

ڊاڪٽر، نرسون، ۽ شاگرد سڀ پنهنجي پنهنجي ڪم ۾ لڳل هئا.

عاصم وارڊ ۾ داخل ٿيو، ته اوچتو سندس نظر انيلا تي پئي.

انيلا هن کي ڏٺو، پر فوري طور نظرون جهڪائي ڇڏيون.

اڄ انيلا اڳ وانگر نه هئي...

خاموش، سنجيده، ۽ ڪجهه ٽٽل ٽٽل هئي

عاصم کي اندر ئي اندر عجيب احساس ٿيو.

مسڪان: "سڀ شاگرد ڌيان ڏيو، اڄ هڪ اهم ڪيس آهي سيني کي

او ٽي "۾ اچڻو آهي.

ڊاڪٽر عاصم جو ليڪچر آهي.

اڄ. شاگرد سڀ خوشي وچان

عاصم بهترين نموني سمجهائي ٿو.

(ايمرجنسي سي سيڪشن)

اسپتال ۾ هڪ حامله عورت آندي وڃي ٿي، جنهن جي حالت انتهائي خراب آهي:

ٻار جي دل جي ڌڙڪن گهٽجي رهي آهي

ماءُ کي شديد تڪليف ۽ رت وهڻ شروع

نارمل ڊليوري ممڪن ناهي

تنهنڪري ٻيون.سينيئر گائينيون. فيصلو ڪندي ڊاڪٽر مسڪان کي بريف ڪندي...

ڊاڪٽر عاصم کي ٻڌايو ويو.آهي هو فورن

او ٽي تي پهچي ڪيس خطرناڪ.آهي.

مسڪان ڪلندي اتفاق سان اڄ ٻه ڊاڪٽر عاصم جو ڪلاس هن ڪيس جي متعلق هيو هو اسان کي
هن جي باري ۾ پريڪٽيڪل ڪرائي ها.

"اسان کي فوري آپريشن ڪرڻو پوندو!"

عاصم کي اهم ذميواري ڏني وجي تي..

انيلا پهريون ڀيرو اهڙي سنجيده ڪيس ۾ شامل ٿئي تي

...مسڪان ڏسي تي ته عاصم ڪيترو قابل آهي

۽ ان جي دل جا احساس وڌيڪ واضع ٿين تا

مريض جي حالت تيزي سان خراب ٿي رهي هئي."

مانيٽر تي ڌڙڪن گهٽجي رهي هئي.

عاصم سنجيدگي سان چيو:

...هي ايمرجنسي آهي'

'اسان کي فوري سي سيڪشن ڪرڻو پوندو!'

عاصم دستانا پائيندي چيو:

'آءِ ايم ريڊي، ڊاڪٽر.'

...انيلا جا هٿ ٿرٿرائي رهيا هئا

پر هن پاڻ کي سنڀاليو.

"ڇو تہ اڄ رڳو پڙهائي نہ، زندگي بچائڻ جو وقت هو.

۽ هر ڊاڪٽر کي پنهنجي دل کان خوف ختم ڪرڻ جو وقت هو

هتي ڪم خوف سان نہ بلڪ توجهه سان ڪيو ويندو آهي ڇو جو هتي زندگي ۽ موت جو ڪشمڪش آهي.

عاصم هر شاگرد کي پنهنجا ڪم وراهائي ڏنا ۽ توجهه ۽ ڌيان سان ڪرڻ جو تاڪيد ڪيو.

او ٽي"(OT)

۾ ٿڌي هوا ۽ مشينن جي هڪ عجيب آواز

هر ڪو پنهنجي پنهنجي جاءِ تي تيار بيٺو هو.

مريض کي ٽيبل تي آندو ويو.

هن جي حالت هر پل خراب ٿي رهي هئي.

...مانيٽر تي دل جي ڌڙڪن گهٽجي رهي هئي

...بيپ... بيپ... بيپ

عاصم تيزي سان چيو:

...وقت تمام گهٽ آهي"

"!اسان کي فوري ڪم شروع ڪرڻو پوندو

مسڪان اڀتي وڌي، چهري تي اعتماد ۽ اکين ۾ سنجيدگي.

"ڊاڪٽر، مان تيار آهيان."

عاصم هن ڏانهن هڪ نظر وڌو..

اهو نظر صرف هڪ سينيئر جو نہ، پر ڪنهن اعتماد جو اظهار هو.

انيلا هڪ پاسي بيٺي هئي.

هن جا هٿ هلڪي نموني سان ڏڪي رهيا هئا.

عاصم آهستي سان چيو:

...انيلا، پاڻ تي ڪنٽرول رکو"

"تون ڪري سگهين ٿي.

عاصم اهڙو حوصلا افزائي ڪندڙ هو

جو هر شاگرد صرف ڊاڪٽر عاصم وٽ سکڻ چاهيندو هيو

انيلا گهري ساهه کنيو ۽ پاڻ کي سنڀاليو.

...آپريشن شروع ٿيو

"!عاصم : "اسڪيلپل

مسڪان فوراً اوزار ڏنو.

هر حرڪت ماپي وئي، هر سيڪنڊ قيمتي هو.

...اوچتو

مانيٽر تي آواز تيز ٿيڻ لڳو

———بيييييپ

نرس گهبرائجي وئي:

ڊاڪٽر! مريض جي"

BP

"!ڊراپ ٿي رهيو آهي

عاصم تيزي سان چيو:

"!مسڪان ! جلدي...اسانکي رت روڪڻوپوندو"

مسڪان بنا دير جي ڪم ۾ لڳي وئي.

...انيلا جي اکين آڏو منظر ڌندلو ٿيڻ لڳو

هي سندس زندگي جو پهريون اهڙو خطرناڪ ڪيس هو. جنهن ۾ هن ڪي آپريٽ سمجهڻ ۽ سکڻو هيو.

جنهن ۾ ڊاڪٽر عاصم صرف گائينالاجسٽ جي 6 چوڪرين.ڪي پريڪٽيڪل ڪرائڻ جو ڪيس جي باري ۾ سمجائڻ لاء ڪنيو.

۽ باقي شاگردن ڪي پوء سمجائڻ لاء چيو ويو چو جو ڪيس اتهائي نازڪ هيو.

عاصم زور سان چيو:

"!انيلا! شعبو . معويش فوڪس! هي وقت ڪمزور ٿيڻ جو ناهي"

انيلا لاء اهي لفظ جڻ ڪيس جهٽڪو ڏيينڊڙ هيا.

انيلا پاڻ ڪي سنياليو، اوزار مضبوطیسانپڪڙيا.

...ڪجھ پلن جي سخت جدوجهد ڪان پوءِ

اوچتو

او ٿي ۾ ننڍڙي ٻار جي هلڪي روئڻ جي آواز

گونجي وئي

"...وااااا... واااا"

نرس خوشي سان چيو:

"!بيبي محفوظ آهي"

پر... عاصم جو چهرو اجا به سنجيده نه هو.

...نه... اجا ڪم ختم ناهي ٿيو"

"!ماءُ جي حالت اجا به نازڪ آهي

هڪ ذميوار ڊاڪٽر پنهنجي ڊيوٽي ڪي دل سان نيائي ۽ پنهنجي مريض ڪي هر مسئلي ڪان محفوظ رکڻ آهي..

مسڪان جي پيشاني تي پگر اچي ويو.

(مسڪان پهريان ڪان جرنل ڊاڪٽر آهي سرجري جو ڪورس ڪرڻ آئي.آهي.)

"...ڊاڪٽر، بلڊ لاس وڌيڪ آهي"

...عاصم:"اسان کي ڪيس بچائڻو آهي

"!ڪنهن بہ قيمت تي

انيلا عاصم ڏانهن ڏٺو

هاڻي هن جي اکين ۾ ڊپ نہ پر حوصلو هو.

انيلا پنهنجي خوف کي دفن ڪري ڇڏي.

شايد اڄ هن پهريون ڀيرو انيلا پاڻ کي واقعي هڪ ڊاڪٽر محسوس ڪئي..

اوچتو مانيٽر تي لڪير سڌي ٿيڻ لڳي

"——————بيييييييپ"

:نرس رڙ ڪئي

"!ڊاڪٽر... مريض جي دل بند ٿي رهي آهي"

:عاصم زور سان چيو

"!شروع ڪيو! اسان ڪيس هڪ جان ضايع نٿا ڪري سگهون (CPR") سي پي آر

...مسڪان ۽ انيلا هڪ ٻئي ڏانهن ڏٺو

هاڻي هي صرف هڪ ڪيس نہ رهيو هو

هي زندگي ۽ موت جي جنگ هئي.

(ٽوٽ ناول لاءِ آپريشن جو مواد ڊاڪٽر شفقت قاضي کان ورتو ويو آهي.پيپري ڪراچي.)

او ٽي

۾ ماحول اوچتو خوفناڪ سنجيدگي اختيار ڪري ويو (

…مانيٽر تي سڌي لڪير

"———————بيييييييپ"

هر ڪنهن جي دل ڇڻ هڪ پل لاءِ بيهي رهيو هجي

نرس گهبرائجي چيو:

"!ڊاڪٽر… ڪا پلس ناهي"

عاصم بنا وقت وڃائڻ جي حڪم ڏنو:

" (CPR) سي پي آر

شروع ڪيو!

"! جلدي

هن هر اها ممڪن ڪوشش ڪئي جيڪو هڪ حقيقي سرجن ڪي ڪرڻ ڪپندو آهي.

مسڪان فوراً اڳتي وڌي.

هن پنهنجي هٿن کي صحيح پوزيشن ۾ رکي… ۽ سينو دٻائڻ شروع ڪيو.

…هڪ

…ٻه

…ٽئي

هر دٻاءُ سان سندس چهري تي سنجيدگي وڌندي پئي وئي.

عاصم:

"!انيلا! ايمبو بيگ سان وينٽيليشن ڏيو"

انيلا جا هٿ اڄا ٻه ٿورا ڏڪي رهيا هئا، پر هن پاڻ کي سنڀاليو.

"!جي ڊاڪٽر"

هن ماسڪ لڳايو ۽ باقاعدي سان هوا ڏيڻ شروع ڪئي.

سڀ شاگرديائڻي جيڪي سکن.پيون هڪ پاسي بيهي، دعا ڪري رهيون هيون.

"...يا الله... هن ماءُ کي بچائي وٺ"

...چند سيڪنڊ

پر اهي سيڪنڊ ڄڻ صديون بڻجي ويا هيا.

هر هڪ شاگرد جي دل جون دڙڪنون تيز ٿي ويون.

پر.ڊاڪٽر عاصم پر اعتماد هيو.هن کي يقين هيو ته هي ڪيس مان آپريٽ ڪري ويندس.

عاصم:

"!چيڪ پلس"

نرس:

"!نو پلس، ڊاڪٽر"

عاصم جي آواز ۾ سختي اچي وئي:

"!عاصم، تيزي سان! اسان وٽ وقت گهٽ آهي"

مسڪان جي پيشاني تان پگهر وهڻ لڳي، پر هن همت نه هاري.

"...هو واپس ايندي... انشاءالله"

...اوچتو

مانيٽر تي هلڪي حرڪت ظاهر ٿي

...بيپ... بيپ

نرس حيران ٿي چيو:

"!ڊاڪٽر! دل واپس دڙڪڻ لڳي آهي"

۾ هڪ ساهه ۾ راحت پکڙجي وئي.(OT) او ٿي

عاصم ٿورو ساهه کنيو، پر اڃا به ڌيان برقرار رکندي چيو:

"گڏ... ڪم جاري رکو، اسان اجا محفوظ نہ آهيون."

مسڪان ٿورو پوئتي ٿي، سندس اکين ۾ ٿڪاوٽ سان گڏ سڪون بہ هئي.

انيلا هن ڏانهن ڏٺو.

اڄ هن جي نظر ۾ عاصم صرف هڪ سينيئر نہ، پر هڪ حقيقي هيرو هو.

آپريشن آخرڪار مڪمل ٿيو.

نرس مسڪرائيندي چيو:

"ماءُ ۽ ٻار ٻئي محفوظ آهن."

...ڪان ٻاهر OT

مريض جا گهر وارا بيچيني سان انتظار ڪري رهيا هئا.

مسڪان ٻاهر نڪري نرم لهجي ۾ چيو:

"مبارڪ هجي... ماءُ ۽ ٻار ٻئي ٺيڪ آهن."

اهي لفظ ٻڌي سيني جي اکين ۾ خوشي جا ڳوڙها اچي ويا

...ڪجهہ دير بعد

اسپتال جي ڪوريڊور ۾ عاصم اڪيلو بيٺو هو.

مسڪان آهستي سان هن وٽ آئي.

"...اڄ... جيڪڏهن توهان نہ هجو ها، تہ شايد"

عاصم ڳالهہ ڪٽي:

"نہ ڊاڪٽر، هي ٽيم ورڪ هو."

اڄ جي مان نہ هجان ها تہ ٻيو ڪو سرجن هجي ها.

ڊاڪٽر هي هڪ زندگي جي روز مره جو ڪم آهي.

مسڪان هلڪي مرڪ سان چيو:

"پر تون خاص آهين، عاصم."

...اهي لفظ ڪجهه مختلف هئا

شايد صرف تعريف نه، ڪجهه وڌيڪ.

...پري ڪان

انيلا اهو سڀ ڪجهه ڏسي رهي هئي.

—هن جي دل ۾ هڪ عجيب خاموشي ڇانئجي وئي

"...شايد... منهنجي جاءِ ڪڏهن به هتي نه هئي"

اوچتو هڪ نرس ڊوڙندي آئي

"!۾ مريض جي حالت بيهر خراب ٿي رهي آهي ICU ...ڊاڪٽر عاصم ! جلدي اچو"

...مسڪان ۽ عاصم هڪ ٻئي ڏانهن ڏٺو

۽ بغير دير جي ڊوڙي پيا..

ڇا خطرو اڃا ختم نه ٿيو هو؟

(ٽوٽ ناول لاءِ.آپريشن جو مواد ڊاڪٽر شفقت قاضي ڪان ورتو ويو آهي.پپري ڪراچي.)

جي ٻاهران ڳاڙهي لائيٽ ٻرندي پئي هئي. ICU

ماحول ۾ بيچيني ۽ خوف صاف محسوس ٿي رهيو هو.

مسڪان ۽ عاصم تيزي سان اندر داخل ٿيا.

مريض جي حالت بيهر خراب ٿي چڪي هئي.

مانيٽر تي بي ترتيب ڌڙڪن ظاهر ٿي رهي هئي.

بيپ... بيپ... بيپ... (اڻ برابر)

نرس گهٻرائجي وئي:

"!تيزي سان گهٽجي رهيو آهي BPڊاڪٽر، "

عاصم سنجيدگي سان چيو:

"اهو نارمل ناهي… آپريشن تہ ڪامياب ٿيو هو."

عاصم فوراً رپورٽس ڏسڻ لڳو.

"…ڊاڪٽر… هتي ڪجھ غلط آهي"

مسڪان:"ڇا؟ صاف ٻڌايو!"

عاصم رپورٽ هٿ ۾ کڻي چيو:

"مريض کي جيڪو بلڊ لڳايو ويو… ان جو گروپ ميچ نٿو ڪري!"

هڪ پل لاءِ سڄو ماحول ڄڻ منجمد ٿي ويو

نرس حيران ٿي وئي:

"اهو ڪيئن ٿي سگھي ٿو؟ اسان تہ ڪراس ميچ ڪيو هو!"

عاصم جي چهري تي سختي اچي وئي:

"…هي ڪا معمولي غلطي ناهي"

"هي ڪنهن جي وڏي لاپرواهي آهي!"

انيلا بہ اتي پهچي وئي.

هن جڏهن اهو ٻڌو تہ سندس چهرو ڦڪو ٿي ويو.

"…ڊاڪٽر… بلڊ… مون تيار ڪيو هو"

ڪمري ۾ خاموشي ڇانئجي وئي.

عاصم آهستي سان چيو:

"انيلا… ڇا تون پڪ آهين؟"

انيلا جون اکيون ڳوڙهن سان ڀرجي ويون.

"…مان… مان رپورٽ ڏسي هئي"

"...پر شايد... شايد مون کان غلطي ٿي وئي

عاصم سخت لهجي ۾ چيو:

"!شايد؟ اهو 'شايد' ڪنهن جي زندگي وٺي سگهي ٿي، انيلا"

اهي لفظ ڄڻ تير بڻجي انيلا جي دل ۾ لڳا.

مسڪان فوراً وچ ۾ آئي:

"!ڊاڪٽر، هاڻي الزام ڏيڻ جو وقت ناهي... مريض کي بچائڻ ضروري آهي"

عاصم هڪ گهرو ساهه کنيو ۽ پاڻ کي سنڀاليو.

"!رائيٽ... اسان کي فوري ايڪشن وٺڻو پوندو"

عاصم:

"!جلدي سان صحيح بلڊ گروپ تيار ڪيو"

نرس ڊوڙندي وئي.

انيلا ڪنڊ ۾ بيهي روئي رهي هئي.

هن جي هٿن ۾ هلڪو ڏڪاءُ هو.

"...مان... مان ڪنهن جي زندگي خطري ۾ وجهي ڇڏي"

مرتصم هن جي پرسان اچي بيٺو:

"غلطي هر ڪنهن کان ٿيندي آهي... پر هاڻي پاڻ کي سنڀال، اجا وقت آهي سڀ ڪجهه ٺيڪ ڪرڻ جو."

...اوچتو

مانيٽر تي ڌڙڪن بيهر گهٽجڻ لڳي

عاصم زور سان چيو:

"!جلدي ڪريو! اسان وٽ وقت ناهي"

عاصم مريض جي ويجهو اچي، مڪمل ڌيان سان ڪم ڪرڻ لڳو.

"...اسان کيس مريض وڃائڻ نٿا چاهيون"

اوچتو مريض جي جسم ۾ شديد ريئڪشن شروع ٿي وئي

نرس رڙ ڪئي:

"ڊاڪٽر! اينافائيليڪٽڪ ريئڪشن"

مسڪان حيران ٿي وئي:

"هي حالت ڪنٽرول کان ٻاهر وڃي رهي آهي!"

بيپ... بيپ... بيپ... (تيز ۽ اڻ برابر).

نرس رڙ ڪئي:

ڊاڪٽر! اينافائيليڪٽڪ ريئڪشن وڌي رهيو آهي!"."

"هاڻي ڇا ڪيون...؟"

مسڪان ۽ سينيئر گائيني جون اکيون عاصم ڏانهن ڦريون...

اڄ هوءِ پهريون ڀيرو مڪمل طور تي هن تي ڀاڙي رهيون هيون .

عاصم اڳتي وڌيو، آواز مضبوط ۽ سنجيده:

"پينڪ نه ٿيو! سڀ فوڪس ڪريو!"

"انيلا!"

انيلا هڪ پل لاءِ هبڪي وئي،

پر پوءِ پاڻ کي سنڀالي اڳتي وڌي.

"...جي... سر"

"عاصم:"ايڊرينالين تيار ڪيو، جلدي!

انيلا جا هٿ ٿورا ڏڪي رهيا هئا،

عاصم اانيلا تون صرف ڏس

مرتصم توهان تيار ڪيو

(مرتصم هڪ سينئر ڊاڪٽر آهي)

مرتصم جي عاصم

مرتصم دير نہ ڪيو.

"!سر... ريڊي"

عاصم:

"!آء وي ("سر... ريڊي"

عاصم:

"!لائين چيڪ ڪريو، فلو برقرار رکو"(IV)آء وي

مسڪان بہ هاڻي پاڻ کي سنڀالي ڪم ۾ لڳي وئي.

انيلا دل ۾ پاڻ سان ڳالهائي رهي هئي:

"...هي منهنجي غلطي آهي"

عاصم مريض جي حالت تي نظر رکندي چيو:

"!انيلا، هاڻي انجڪشن ڏيو سهي ٽائمنگ سان"

انيلا گهري ساهہ کنيو.

۽ انجڪشن ڏئي ڇڏيو.

...چند سيڪنڊ

...سڀني جون نظرون مانيٽر تي لڳل

...بيپ... بيپ

...اوچتو

ڌڙڪن آهستي آهستي نارمل ٿيڻ لڳي

نرس خوشي سان چيو:

"ڊاڪٽر! ريئڪشن ڪنٽرول ۾ اچي رهيو آهي"

(ڻوٽ ناول لاءِ آپريشن جو مواد ڊاڪٽر شفقت قاضي کان ورتو ويو آهي. ڪراچي)

مسڪان ساهه کڻي چيو:

"...ٿينڪ گاڊ"

عاصم ٿورو پوئتي ٿيو،

۽ انيلا ڏانهن ڏٺو.

هن جي اکين ۾ ٿڪاوٽ ڊپ نه،

پر حوصلو ۽ سکيا جو جذبو هو.

عاصم نرم لهجي ۾ چيو:

"گڊ، انيلا... تون پاڻ کي سنڀالي ورتو."

اهي لفظ انيلا لاءِ ڪنهن انعام کان گهٽ نه هئا.

...پر پوءِ

عاصم سنجيده ٿي ويو:

پر ياد رکو سڀ شاگرد منهنجي ڳالهه غور سان ٻڌو..."

"ڊاڪٽر جي هڪ ننڍڙي غلطي، ڪنهن جي زندگي خطري ۾ وجهي سگهي ٿي.

هي ٿي اسان هتي موجود هياسين ۽ فورن رپورٽس چيڪ ڪيوسين ته خبر پئي.

جي اسان هليا وڃون ها ته سمجهو اسان هڪ قتل ڪري ويهون ها اسان جي اها غلطي قتل ئي سمجهيو وڃي ها.

هميشه پنهنجي ڪم تي ڌيان ڏيو. ۽ تسلي سان علاج ڪيو ميڊيڪل ۾ صرف ڌيان ڪپي.

انيلا جون اکيون جهڪي ويون.

"...سوري سر... مان ڪوشش ڪنديس تہ ڀيهر ڪڏهن اهڙي غلطي نہ ٿئي"

مان ٻاهر. ICU آء سي يو

انيلا اڪيلي بيٺي هئي.

عاصم هن وٽ آيو.

انيلا آهستي چيو:

"...سر... مان نہ رڳو هڪ شاگرد آهيان... پر"

هوءَ رڪجي وئي.

عاصم اڳ ئي سمجهي ويو.

انيلا... مان اڳ بہ چيو هو."

"تون پنهنجي ڪيريئر تي ڌيان ڏي.

انيلا جون اکيون ڀيهر نمي سان ڀرجي ويون:

"پر منهنجا جذبات...؟"

عاصم ٿورو سخت لهجي ۾ چيو:

هر جذبو صحيح وقت ۽ جاءِ گهري ٿو."

"۽ هي وقت... نہ تنهنجو آهي، نہ منهنجو.

...اهي لفظ ٻڌي انيلا خاموش ٿي وئي

پري کان مسڪان اهو منظر ڏسي رهي هئي.

هن جي دل ۾ هڪ عجيب احساس پيدا ٿيو

...نہ مڪمل خوشي

...نہ مڪمل ڏک

...شايد

هوءَ پاڻ بہ ڪجهہ محسوس ڪرڻ لڳي هئي عاصم لاءِ

اوچتو اسپتال ۾ ايمرجنسي اعلان ٿيو

"Attention! Trauma case incoming!"

نرس ڊوڙندي آئي:

"!ڊاڪٽر عاصم! هڪ خطرناڪ ايڪسيڊنٽ ڪيس اچي رهيو آهي... حالت انتهائي نازڪ آهي"

عاصم سنجيده نظر سان چيو:

...ٽيم، تيار ٿي وڃو"

"هي ڪيس اسان سڀني لاءِ نئون امتحان هوندو.

...۽ انيلا

هن پيري ڊپ نہ،

پر مضبوط ارادو سندس چهري تي هو..

"مان پاڻ کي ثابت ڪنديس... سر."

دوست کي گذارش آ ڪنجوسي نہ ڪيو پڙهو ٿا تہ لائيڪ ۽ ڪمينس ڏيندا ڪيو...

ايمرجنسي وارڊ ۾ اوچتو هلچل وڌي وئي.

اسٽريچر تي زخمي مريض کي تيزي سان اندر آندو ويو.

...مريض رت ۾ لت پت

حالت انتهائي نازڪ

نرس:

"!روڊ ايڪسيڊنٽ ڪيس! گهڻو بلڊ لاس"

عاصم فوراً اڳتي وڌيو، آواز مضبوط:

——سڀ شاگرد ڌيان ڏيو"

"هي اوهان لاءِ صرف ڪيس نہ پر سکڻ جو موقعو آهي!"

سڀ شاگرد سندس چوڌاري گڏ ٿي ويا.

عاصم:

"مرتضيٰ!"

مرتضيٰ:

"جي سر!"

عاصم:

"پلس ۽ BP چيڪ ڪر جلدي!"

"انيلا!"

"جي سر…"

"IV لائين لڳاءِ، فلو تيز رک!"

"مسڪان!"

"جي…"

"اوڪسيجن لڳاءِ، مريض جي ساهہ نارمل رکڻ ضروري آهي!"

سڀ شاگرد پنهنجو پنهنجو ڪم سنڀالي ويا.

مرتضيٰ:

"BP تمام گهٽ آهي! سر"

انيلا:

"IV لائين لڳي وئي آهي"

مسڪان:

"آڪسيجن آن آهي!"

عاصم سنجيدگي سان مريض جو جائزو وٺندي چيو:

...اسان وٽ وقت تمام گهٽ آهي"

"!اندروني زخمن جو شڪ آهي

—اوچتو مريض زور سان ڪنگهيو

۽ وات مان رت نڪرڻ لڳو

مسڪان گهٻرائجي وئي:

"!سر... هي تہ خطرناڪ آهي"

عاصم:

!پينڪ نہ ٿيو"

"!شايد ڦڦڙن ۾ زخم آهي

عاصم سيني ڏانهن ڏسندي چيو:

هاڻي ٻڌو."

"!هي ٽيم ورڪ آهي

"!مرتصم، بلڊ جو بندوبست ڪر"

"!انيلا، مانيٽر تي نظر رکو"

"!مسڪان، اوڪسيجن فلو وڌاءِ"

سيني هڪ آواز ۾ چيو:

"!جي سر"

انيلا مانيٽر ڏسندي رهي.

هن ڀيري سندس هٿ نہ ڏڪي رهيا هئا.

هن پاڻ سان چيو:

مان ڪمزور نہ آهيان..."

"مان ڊاڪٽر بڻجڻ لاءِ آئي آهيان!"

مرتصر ڊوڙندي واپس آيو:

"سر! بلڊ تيار آهي!"

عاصم:

"گڊ! شروع ڪريو!"

ڪجهہ لمحن جي جدوجهد کان پوءِ...

مانيٽر تي حالتون آهستي بهتر ٿيڻ لڳيون.

نرس خوشي سان چيو:

"سر! مريض اسٽيبِل ٿي رهيو آهي!"

سيني ساهہ ڪنيو.

عاصم شاگردن ڏانهن ڏٺو—

سندس چهري تي هلڪي مرڪ هئي.

"ڏٺو؟"

"جڏهن ٽيم گڏ ڪم ڪري ٿي... تہ ناممڪن بہ ممڪن ٿي وڃي ٿو."

مسڪان متاثر ٿي چيو:

"سر... اڄ واقعي گهڻو سکڻ لاءِ مليو."

مرتصر کلندي چيو:

"سر، توهان تہ اصل ليڊر آهيو!"

انيلا خاموشي سان عاصم ڏانهن ڏسندي رهي

سندس دل ۾ احترام ۽ محبت ٻئي وڌي رهيا هئا...

پر هن پيري،

انيلا ڪجهه نه چيو.

اوچتو نرس رپورٽ کڻي آئي

"...سر... مريض جي سجاٽپ ملي وئي آهي"

عاصم رپورٽ ورتي.

۽ پڙهندي ئي سندس چهرو بدلجي ويو.

مرتصم پڇيو:

"چا ٿيو يار؟"

عاصم آهستي چيو:

"!...هي... هي ته اسان جي ڪاليج جو پروفيسر آهي"

—هاڻي ماحول ٻيهر سنجيده ٿي ويو

چا هي ڪيس صرف ميڊيڪل نه،

پر ذاتي به بڻجڻ وارو آهي؟

ايمرجنسي وارڊ ۾ اوچتو خاموشي ڇانئجي وئي.

...جڏهن عاصم رپورٽ پڙهي

سندس چهرو بدلجي ويو

مرتصم اڳتي وڌي پڇيو:

"چا ٿيو يار؟"

عاصم آهستي چيو:

"...هي... اسان جو پروفيسر آهي"

مسڪان حيران ٿي وئي:

"ڪهڙو پروفيسر؟"

عاصم ٿورو رڪجي چيو:

"...پروفيسر سليم"

اهو نالو ٻڌي سڀ حيران ٿي ويا.

مرتصم:

...يار! هي ته تمام سٺو ماڻهو آهي"

"!سيني جو فيورٽ

...عاصم جي اکين ۾ اوچتو پراڻيون يادون تري آيون

...ڪلاس روم"

...پروفيسر سليم جو آواز

"...عاصم، تون هڪ ذهين وڏو ڊاڪٽر بڻجندين"

عاصم اکيون بند ڪيون.

۽ پاڻ کي حال ۾ آندو.

"نه... مان هن کي وڃائڻ نٿو ڏئي سگهان."

عاصم تيزي سان چيو:

"!سڀ تيار ٿيو! هي ڪيس هاڻي وڌيڪ سنجيده آهي"

سڀ شاگرد پنهنجي پنهنجي جاءِ تي ويهي ويا.

عاصم:

"!مرتصم"

"!جي سر"

"!بلڊ فلو تي نظر رکوهڪ بہ غلطي نہ ٿيڻ گهرجي"

"!مسکان"

"!جي"

"!وائٽلز مسلسل مانيٽر ڪريو"

"!انيلا"

انيلا اڳتي وڌي:

"...جي سر"

عاصم هن ڏانهن سنجيدگي سان ڏٺو:

تون منهنجي اسسٽنٽ هوندي."

"!فوڪس، ڪا بہ غلطي نہ

انيلا دل ۾ هڪ نئون حوصلو محسوس ڪيو.

"...اڄ مان پاڻ کي ثابت ڪنديس"

...اوچتو

مريض جي حالت ٻيهر خراب ٿيڻ لڳي

نرس:

"!سر ! اندروني بلڊنگ(رت) وڌي رهي آهي"

مسکان:

"!اسان کي فوري سرجري ڪرڻي پوندي"

عاصم بنا دير چيو:

"OT!تيار ڪريو

...آپريشن ٿيٽر

روشنيون تيز...

ماحول سنجيده...

عاصم اڳواٽي سنڀالي.

"سڀ ڌيان ڏيو

هي رڳو ڪيس نه، پر هڪ زندگي آهي...

جيڪا اسان کي بچائڻي آهي!"

آپريشن شروع ٿيو...

مرتصم:

"سر! بلڊلاس ڪنٽرول ۾ ناهي!"

مسڪان:

"پريشر گهٽجي رهيو آهي!"

شعبو:

"سر... ڇا ڪيون؟"

عاصم تيزي سان چيو:

"اسان کي سورس ڳولڻو پوندوجلدي!"

ڪجهه پلن جي ڳولا ڪان پوءِ...

عاصم چيو:

"هتي آهي! هي مين بلڊنگ (رت)پوائنٽ آهي!"

سيني جي نظر ان تي هئي.

عاصم:

"معويش، سڪشن!"

"!اُجي سر"

معويش مڪمل ڌيان سان ڪم ڪيو.

انيلا بہ ڌيان سان ڪم ڪئي

مسڪان حيران ٿي وئي.

...هي ساڳي انيلا آهي"

"جيڪا ڪالھ ڏچي رهي هئي؟

...ڪجھ لمحن جي سخت محنت ڪان پوءِ

:مرتصم خوشي سان چيو

"!سر! بلڊنگ (رت) ڪنترول ۾ اچي وئي"

...مانيٽر آهستي آهستي نارمل ٿيڻ لڳو

سيني ساھ ڪنيو..

آپريشن ڪامياب ٿي ويو.

...OTکان ٻاهر

عاصم ٿڪجي ڪرسي تي ويٺو.

انيلا آهستي هن وٽ آئي.

"...سر... اڄ مان"

:عاصم مرڪندي چيو

"تون اڄ پاڻ کي ثابت ڪيو."

...اهي لفظ انيلا جي دل ۾ گھر ڪري ويا

...پر پوءِ

:عاصم نرم لهجي ۾ چيو

۽ ياد رک."

...اسان جو اصل مقصد

"صرف ڊيوٽي آهي.

...انيلا خاموش ٿي وئي

محبت دل ۾ هئي.

پر لفظن ۾ نہ.

اوچتو نرس ڊوڙندي آئي

"سر! پروفيسر سليم هوش ۾ اچي ويا آهن"

...سڀ حيران ٿي ويا

عاصم تيزي سان اٿي بيٺو:

"...مان هن سان ملڻ ٿو چاهيان"

...۽ جڏهن هو ڪمري ۾ داخل ٿيو

پروفيسر سليم ڪمزور آواز ۾ چيو:

...عاصم... مون وٽ... هڪ راز آهي"

"...جيڪو تون کي ڄاڻڻ ضروري آهي

اسپتال جي ڪمري ۾ خاموشي ڇانيل هئي.

...مشينن جو هلڪو آواز ۽ مريض جي آهستي ساهہ کڻڻ جي آواز

پروفيسر سليم بيڊ تي ڪمزور حالت ۾ ليٽيل هو.

عاصم آهستي ڪمري ۾ داخل ٿيو.

"سر... هاڻي توهان ڪيئن آهيو؟"

پروفيسر سليم هلڪي مرڪ سان چيو:

...هاڻي بهتر آهيان"

...پر وقت گهٽ آهي عاصم

"...مون کي توسان ڪجهه اهم ڳالهائڻو آهي

عاصم ڪرسي ويجهو ڪري ويٺو.

"...جي سر"

پروفيسر سليم جون اکيون ڳنڀير ٿي ويون.

عاصم پٽ مان توهان سان هڪ ڳالهه ڪرڻ ٿو چاهيان."

.!۽ ڪجهه شايد سبق ڏيان ......

۽ سبق توهان کي ياد رکڻ گهرجي.

مون چيو هو توهان هڪ بهترين سرجن ٿيندا ۽ اڄ اسان جي جان بچائي ورتئي....

عاصم منهنجو هي هڪ ڳالهه ياد.رک تون هڪ پروفيشنل استاد آهين .

۽ تون هڪ سخت طبيعت جو مالڪ آهين.

اسان نوٽ ڪيو هيو توکي ....

پٽ تون سخت بلڪل آهين پر مريض کي اهڙي نموني مطمئن ٿا ڪيو جو هو خوش ٿي ٿو .

جيڪو پريشان مريض هجي ان جي پريشاني ختم ٿي وڃي.

پٽ اصل ڊاڪٽر چئبو ئي ان کي آهي...

۽ تنهنجي هڪ لاپرواهي ڪنهن جو جان وٺي ٿو سگهي.

مون کان هڪ نہ بلڪ ٻہ ڪيس منهنجي ٽيم جي غلطي ڪري خراب ٿي چڪا هئا.

ان جو عزالو شايد آء ڏي نہ سگهان .

پٽ پر توهان پنهنجي ٽيم کي بهترين سنجهيده نموني.سان سمجهايو ...

اسان جي اها غلطي صرف بلڊنگ(رت) ميچن نہ هجڻ جي ڪري ٿي.

پروفيسر سليم جون اکيون نم ٿي ويون.

...ان وقت... منهنجي لاءِ صرف هڪ ننڍڙي غلطي هئي"

"...بلڊ (رت)ميچنگ ۾

اهي لفظ ٻڌي عاصم جو چهرو ڦڪو ٿي ويو

"...۽... اهو ڪيس منهنجي نگراني ۾ هو"

...خاموشي

عاصم جي اکين ۾ ، ڏک ۽ حيرت سڀ گڏ ٿي ويا.

"...ڇا... توهان چئي رهيا آهيو تہ... اهي موت"

پروفيسر سليم اکيون بند ڪيون.

...ها عاصم"

...اهي حادثہ نہ ها

...اها هڪ ميڊيڪل غلطي هئي

...۽ مان

"...مان ان جو ذميوار هوس

اهي لفظ ڄڻ عاصم جي دنيا کي لوڏي ويا.

...۽ اڄ"

...جڏهن مون کي ساڳي حالت ۾ ڏٺو

"...مون کي پنهنجو گناهه ياد اچي ويو

...عاصم خاموش ويٺو رهيو

هن جي ذهن ۾ سڀ ڪجهه ڦرڻ لڳو.

...انيلا جي غلطي

...اڄ جو ڪيس

...۽ هاڻي... سندس ماضي

"سر... توهان مون کان هي سڀ ڇو لڪايو؟"

پروفيسر سليم ڪمزور آواز ۾ چيو:

...ڇو ته مان ڊڄي ويو هوس"

...پر اڄ... مان سچ ٻڌائڻ چاهيان ٿو

"...شايد... الله پاڪ مون کي معاف ڪري ڇڏي

...عاصم جون منيون بند ٿي ويون

...پر هن ڪجهه نه چيو

...ڪمري کان ٻاهر

انيلاء مسڪان ۽ مرتصم بيٺا هئا.

مسڪان:

"اندر ڇا ٿي رهيو آهي؟"

مرتصم:

"...لڳي ٿو ڪو سنجيده معاملو آهي"

اوچتو دروازو کليو.

عاصم ٻاهر نڪتو.

...سندس چهرو بدلجي چڪو هو

...نه اڳ جهڙو اعتماد

...نه ساڳي سڪون

انيلا پريشان ٿي پڇيو:

"سر... سڀ ٺيڪ آهي؟"

...عاصم هڪ پل لاءِ هن ڏانهن ڏٺو

۽ پوءِ ٿڌي آواز ۾ چيو:

...هاڻي ڪان"

...ڪو به غلطي برداشت نه ٿيندي

"...ڪنهن به صورت ۾

...اهي لفظ ٻڌي سڀ حيران ٿي ويا

...رات جو

عاصم اڪيلو ڇت تي ويٺو هو

هن پاڻ کي چيو:

جيڪڏهن هڪ غلطي آهي ته پوء ايترا قتل به صرف هڪ غلطي جي ڪري ٿنديون آهن ".

اسان جي نظر ۾ صرف معمولي غلطي پر جي عورت آهي ته.

هڪ ماء پائرن پينرن ماء ۽ پي لاء ۽

هڪ ڌي

هڪ پٽ

هڪ مڙس لاء جڻ قيامت آهي

جي مرد آهي ته ۽ ڪو ٻار مطلب ته سڄي ڪائينات ختم آهي پوء.

۽ اڄ جيڪو ٿيو..

نه بلڪل نه.....

"...مان ڪنهن کي به اهڙي غلطي ڪرڻ نه ڏيندس

...۽ هيٺ

...انيلا خاموشي سان هن کي ڏسي رهي هئي

"پر ڇا عاصم هاڻي اڳ وارو رهندو...؟"

اڳين رات جو واقعو عاصم جي ذهن ۾ اپرندو رهيو.

ڇو تہ پروفيسر سليم جو راز، سندس ڪيترن جي موت، ۽ اڄ جو ڪيس سڀ ڪجھ هڪ ٻئي سان ڳنڍيل هئا.

عاصم ٻئي ڏينهن

ليڪچر ڏيڻ کان پوء ڪنهن کي ڪو سوال پڇڻو.آهي

انيلا جي سر......

انيلا سر اسان.کي

CPR

جي باري ۾ ٻڌايو....

عاصم ...زبردست سوال.....

هڪ ڊاڪٽر کي

(سي پي آر) سکڻ گهرجي! ۽ ان جو فرض آهي تہ هو پنهنجي علائقي ۾ يان جتي پنهنجي ڊيوٽي سر انجام ڏئي ٿو ان علائقي جي ڪجھ جوانن کي بہ سي پي آر سمجهائي سگهجي ٿو

شايد بر وقت ڪنهن دل جي دوري جي مريض کي بچائڻ ۾ هن جي مدد ڪن.

مثال.

هڪ اسڪول ٽيچر يان رستي سان ويندڙ يان. آپريشن ۾ آيل مريض جي هجي.

جنهن جي دل رڪجي وڃي.

ڇا آهي؟ Cardiac Arrest

هي دل جي اها حالت آهي جنهن ۾ دل اوچتو ڌڙڪڻ بند ڪري ڇڏي ٿي.

انسان بظاهر مري ويو لڳي ٿو،

پر جيڪڏهن فوراً

... سي پي آر... .شروع ڪئي وڃي، ته ان کي ٻيهر جيئرو ڪري سگهجي ٿو.

چا آهي؟ CPR (Cardiopulmonary Resuscitation)

ه ي هڪ ايمرجنسي طبي عمل آهي، جيڪو اهڙي شخص تي ڪيو ويندو آهي:

جنهن جي دل ڌڙڪڻ بند ٿي وڃي

جيڪو بيهوش هجي

جنهن جون ساهون بند ٿي وڃن

ڪيئن ڪجي؟ CPR

مريض کي سڌو لٽايو

(Chest Compressions) ڀيرا سينو زور سان دٻايو 30

(Rescue Breaths) پوءِ 2 ڀيرا وات سان ساهه ڏيو

اهو عمل بار بار ورجايو جيستائين طبي مدد نه پهچي

ياد رکو:

سي پي آر ڪرڻ وارو ماڻهو لازمي ڊاڪٽر نه هوندو آهي، پر وقت سر مدد هڪ عام انسان کي به هيرو بڻائي سگهي ٿي.

CPR

ڪنهن جي آخري ساهه کي نئين زندگي ۾ بدلائي سگهي ٿو

هي هڪ ليڪچر ناهي هي هڪ جان بچائڻ جو وڏو سبق آهي.

هاسٽل ۾، شاگردن سان گڏ رڳو ڪم تي ڌيان ڏيڻ وارو موڊ هو.

انيلا اڳتي وڌي، نرم لهجي ۾ پڇيو:

"سر... مان اڄ جي ڪيس ۾ مدد ڪري سگهيس... صحيح نه؟"

عاصم اکيون سخت ڪري، تڏي لهجي ۾ چيو:

انيلا... اڄ کان، تون صرف مشاهدو ڪندي رهندين."

"ڪم ڪي سنجيدگي سان ڏس، جذبات سان نہ.

انيلا ٿوري حيران ٿي، پر دل ۾ ننڍڙي تڪليف محسوس ڪئي.

"ڇو سر مون سان اهڙو لهجو رکي رهيا آهيو؟"

مسڪان چپ چاپ ويٺي هئي، پر سندس دل ۾ عجيب احساس پيدا ٿي چڪو هو..

سر، اڃا تائين سخت ڇو آهي؟"

"انيلا جو دل نہ ٿي سمجهي؟

مرتصم ڪوشش ڪئي ماحول نرم ڪرڻ جي:

سر... اڄ جي ڪيس ۾ سيني شاگردن گڏ ڪم ڪيو... مان سمجهان ٿو، انيلا بہ پاڻ کي ثابت " ...ڪيو"

عاصم سنجيده، سخت لهجي ۾ جواب ڏنو:

مان جذباتي فيصلا نہ ڪندس."

"!هر هڪ شاگرد کي سکڻ گهرجي، پر ڪو بہ جذباتي رستو اختيار نہ ڪري

انيلا اندر کان ڏک محسوس ڪندي خاموش ٿي وئي.

پر سندس دل ۾ هڪ عزم پيدا ٿيو:

"...مان ثابت ڪنديس تہ منهنجي جذبات ڪم تي اثر انداز نہ ٿيندا"

مسڪان کي بہ اها سختي ڏسي حيرانگي ٿي:

"...سر، شايد هن کي پنهنجي تجربن سبب سخت رهڻو پوي ٿو"

!!جي سر اسان سان نارمل ٿيو تہ شايد اسان پنهنجي ذميواري کان غافل ٿي وڃون...

اڳين ڏينهن، اسپتال ۾ هر شاگرد پنهنجو ڪم شروع ڪيو.

عاصم اڳواٽي سنيالي، هر ڪنهن جي ڪم تي نظر رکندي چيو:

شعبو، "

IV

"لائين تيز رک!"

"انيلا، مانيٽر چيڪ ڪر!"

"مسڪان، اوڪسيجن برقرار رک!"

سڀ شاگرد پنهنجو ڪم پوري ڌيان سان ڪن ٿا.

انيلا دل ۾ پاڻ سان ڳالهائي رهي هئي:

"جيڪڏهن مان محنت ۽ صحيح فيصلن سان ثابت ڪنديس..."

"شايد سر منهنجي عزت ڪن..."

شام جو،

OT

مان ٻاهر نڪرندي، عاصم شاگردن ڏانهن ڏٺو.

سندس اکين ۾ سختي هئي، پر ڪجهه نرمائيت جا آثار پڻ نظر آيا.

انيلا سان نظر ملي، پر عاصم ڪجهه نه چيو.

مرتصم مسڪان کي آهستي چيو:

"توهان ڏٺو؟"

"سر جو سخت رويو صرف شاگردن کي مضبوط ڪرڻ لاءِ آهي..."

مسڪان آهستي سر هلايو، پر دل ۾ اڃا به هڪ عجيب ڪيفيت جو احساس هو.

رات جو، عاصم ڇت تي بيٺو، شهر جون روشنائون هيٺ ڏسي، پاڻ سان ڳالهايو:

"جيڪڏهن مان ڪنهن شاگرد کي خطري ۾ وجهي ڇڏيان، ته مون کي پاڻ تي رحم نه ايندو..."

"پر ڇا مان پنهنجي دل کي به ڪنٽرول ڪري سگهان ٿو؟"

انيلا جي دل ۾ هڪ ننڍڙي اميد رهي:

...سر ڪي مان سمجهي سگهان ٿي"

"پر ڇا هو مون ڪي سمجهي سگهندو؟

وقت گذرندو رهيو پڙهائي هلندي رهي.

نيون داخلائون عروج سان هلي رهيون هيون.

نيٺ . ڊاڪٽر مسڪان جي سرجن ڪورس مڪمل ٿي مسڪان هڪ بهترين سرجن اسپيشلسٽ بڻي.

هن ڪي فرسٽ پوزيشن ڏني وئي....

۽ اهو مسڪان جو آخري ڏينهن هيو هن يونيورسٽي ۾..

سڀني هن کي مبارڪون ڏنيون . ۽ ڊاڪٽر عاصم به هن ڪي مبارڪ ڏني ۽ رات جي ماني جو چيو.

مسڪان اها دعوت قبول ڪئي.

شام جو ڊاڪٽر عاصم مسڪان ۽ مرتصم منوڙه وري هوٽل ڏانهن نڪري ويا.

ويٽر آڊر لسٽ.

هنن آڊر ڏنو.

مسڪان : ڇيو سر هڪ ڳالهه توهان سان ڪرڻ ٿي چاهيم.؟

. . . .جي جي فرمايو :عاصم

سر انيلا توهان ڪي چاهي ٿي .

مسڪان ڏسو مان ان جي باري ۾ اجان۽ڪجھ سوچيو ناهي....

مرتصم: ڏس يار هاڻي هو پنهنجي ڊگري مڪمل ڪرڻ واري آهي .

هو توهان ڪي چاهي ٿي محبت ٿي ڪري يار هن جي اندر ڪي سڃاڻ تون ڪهڙي قسم جو سخت دل آهين جو انڪار تو ڪرين.

عاصم چيو.. يار اسان رولر سنڌ جا آهيون هو ذات جي قريشي آهن ...

۽اسان وٽ اهيا جهالت واري ڪلچر آهي جو پنهنجي ذات کان سواء ٻئي ڪنهن ذات ۾ رشتيداري ناهي.ٿيندي.

مسڪان : پر سر هو پڙهيل لکيل خاندان آهي.

شايد مجي به وڃن توهان ڪوشش ڪجو....

عاصم : نه مسڪان اهيو بلڪل به غلط آهي.

مان ڪنهن جي زندگي تباه نٿو ڪري سگهان.

ڪنهن جي ڪيريئر ناهي پوءِ ان جي ڪيريئر مائٽن آڏو پابند نٿو بڻائي سگهان.....

ويٽر : آڊر ڪٽي آيو

هنن ڊاڪٽر مسڪان ڪي بهترين گيدرنگ ڏني.

ان کان پوءِ هو سمنڊ ڪناري ڏانهن نڪري ويا...

"

عاصم: سنگريٽ جا ڪش هٽندي خبر ئي نه پئي ته جلد وقت گذري ويندو.

بلڪل سر جڻ آء ڪالهه.آئي هيس ۽ سياٽي هلي ويندس.... :مسڪان

مرتصم : ميڊم مسڪان توهان شادي ڪئي آهي.؟

مسڪان .نه اهڙو ڪو جوان پسند ئي ناهي آيو.

مرتصم : مذاق ۾ منهنجي باري ۾ ڇا خيال آهي.؟

عاصم : هن ڏانهن ڏسي ڪليو....

سهڻا آيو توهان به : مسڪان

عاصم : پوءِ رشتو پڪو سمجهون ؟

مسڪان ان لاءِ هن کي منهنجي گهر وارن سان ڳالهائڻو پوندو.

هڪ مذاق حقيت ۾ راضپو ٿي ويو.

عاصم پلي توهان پنهنجي گهر وارن سان ڳالهه ڪيو اسان ايندا سين.

ڪجهه ڏينهن کان پوءِ عاصم ۽ مرتصم جا گهر وارا ڊاڪٽر مسڪان جي گهر آيا .

هنن ڳالهيون ڪيون ۽.مسڪان مرتصم جو رشتو پڪو ٿي ويو.

جلد.ئي هو.ٻئين هڪ ٻئي جا همسفر ٿيڻ وارا آهن.

هنن ٻنهي جي گهر وارن هڪٻئي کي مبارڪون ڏنيو.

ٻن ڏينهن کان پوء مڱڻي جو پروگرام رکيو ويو.

عاصم ۽ مرتصم رات جو گڏ گهمندي ...

اچي هڪ هوٽل تي ويهن ٿا .

عاصم سنگريٽ پئندو رهيو.

مرتصم : يار عاصم منهنجي ته هاڻي جلد مسڪان سان شادي ٿي ويندي ۽ پاڻ جلد هڪ وڏو اسپتال کولينداسين .

عاصم ; چيو زبردست اهيا هڪ بهترين قدم آهي.

منا توهان پاڻ به سرجن آيو ۽ ميڊم اسان جي ڀابي به اسپيشلسٽ سرجن ٽاپر آهي.

توهان کي ڪا پريشاني نه ٿيندي .

توهان.هر ڪيس هينڊل ڪري ويندا آپريشن جو هجي يان عام.

مرتصم چيو پر توهان وڏا آهيو اسان کان..

عاصم چيو: جاني ڏس ميڊيڪل ۾ صرف ڌيان توجه راتين جون اجاڳا هڪ عام انسان کي ڊاڪٽر تڏهن بڻائيندیون آهن.

هن ۾ وڏي ۽ ننڍي جي ڪا ڳالهه نه هوندو آهي جي توهان ڪيس هينڊل ڪري سگهو ٿا ته ٺيڪ نه ته ٻئي اسپتال تائين توهان کي هن جو ڀرپور سائتا ڪرڻ جي ضرورت هوندو آهي.

جنهن ڪا نقصان نه ٿيڻ جو اندازو هجي.

هن ميڊيڪل ۾ ٿوري به نهن جيتري غلطي هڪ شخص جي زندگي کي وڃائي ڇڏي ٿو..

مرتصم چيو. بلڪل ان ۾ ته ڪا شڪ ڪونهي

عاصم شڪ هجڻ به نه کپي پر اعتماد سان علاج ممڪن آهي.

مرتصم چيو.

پر جاني هڪ ڳالهه اڄ ٻہ چوندس توهان انيلا کي نہ ڏڪاريو .

هو توهان سان بيحد محبت ٿي ڪري پليز ...

جي توهان شايد هن کي نہ ملندا تہ هو ڪجھ ڪري نہ ويهي.... ؟

ڪير ڪنهن لاء ڪجھ نٿو ڪري .

هرڪو صرف پنهنجي خواهشن کي پوري ڪرڻ لاء چوندو آهي.

ڪالهہ منهنجي ڳالهہ توهان جي بابا سان ٿي هئي هن کي مون.سڄو قصو ٻڌايو .

انڪل ۽ آنٽي پاسنگ آئوٽ واري ڏينهن اچن ٿا..

انيلا کي ڏسڻ...

مون تنهجو اهيو ذات واري رسم کي ختم ڪيو آهي هاڻي.

عاصم : خاموش نظرن سان مرتصم ڏانهن ڏسندو رهيو

۽ چيو....

عاصم : توکي خبر آهي .؟

ڇا هن جا والدين راضي ٿيندا ؟

مرتصم يار تو غلط ڪيو بابا کي ٻڌائي.

نہ ڪا غلط نہ چيو..

انڪل مون کي چوندو ايندو هيو تہ هاڻي ڊاڪٽر کي چئو تہ شادي ڪري.

۽ مان ڳالهہ ٽاليو ڇڏيندو هئس..

ڪالهہ هن مون کي چيو جي انڪل سمجهي ٿو تہ ان کي راضي ڪر ...

يان ان جي نظر ۾ ڪا ڇوڪري آهي تہ ٻڌا؟

مون.انڪل کي چيو . انڪل هڪ ڇوڪري آهي .

جيڪا عاصم کي پسند ڪري ٿي پر عاصم نٿو چاهي هن کي.

مون انڪل کي چيو انڪل بهترين اسپشلسٽ ۽ سرجن آهي. هن يونيورسٽي ۾ ٽاپ ڪئي آهي.

هي اها ڇوڪري آهي جنهن جي توهان سفارش ڪيو هو.

انڪل چيو اڇا هاشم قريشي وارن جي.

آ ۽ سياڻي ويندس انهن ڏانهن. شايد انڪل ويو هجي اڄ...؟

مڱڻي جي تقريب شروع ٿي وڃي ٿو.

رسمون.ادا ٿين ٿيون ۽ ٻن ڏينهن کان پوء شادي جو تقريب رکيو ويو.

ٻن ڏينهن بعد مرتصم ۽ مسڪان جي شادي جي تقريب ۾ سڀ شاگرد جيڪي هاڻي ڪجھ ڏينهن.۾ مڪمل ڊاڪٽر بڻجڻ وارا آهن .شامل ٿيا.

پوري شادي حال ۾ ماحول خوش گوار هيو

هر طرف سڀ خوش هئا.

پر انيلا هڪ اداسي ۾ گم هئي.

انيلا جي چهري ۾ خوشي جا آثار نہ هيا.

شعبو : انيلا ڏانهن.آئي ۽ انيلا کي چيائين.

ڇو اداس آهين ؟. ڇري... هاڻي تون بہ هڪ بهترين سرجن اسپيشلسٽ ٿي نڪرندي ۽ پنهنجي شادي جي ڳالھ ڪري ڇڏ عاصم. سان....

هن کي هاڻي پرپوز ڪر....

انيلا : هو انڪار ڪندو هو مون کي نٿو چاهي...

شعبو : نہ انيلا ڊاڪٽر عاصم هڪ بهترين سمجهدار شخصيت آهي.

هي بہ انسان آهي . هن کي بہ دل آهي.

تون پنهنجي والدين سان هن جو ڳالھ ڪيو آهي ؟

تون پنهنجي والدين کي راضي ڪر. هو پاسنگ آئوٽ واري فڪشن ۾ اچي هن سان ملن.

.انيلا : پر ڊاڪٽر عاصم مڃندو...

ڇو نہ هن کي مڃائڻ تنهنجو ڪم آهي۔

مسڪان ۽مرتصم ٻئي اسٽيج تي وينل.

شعبو ۽ انيلا هنن ڏانهن اچن ٿيون ۽ مبارڪون ڏين ٿا.

شعبو مرتصم ۽ مسڪان کي ڇيو هاڻي هن جي باري ۾ ۽ سر عاصم جي باري ۾ سوچيو....

مرتصم ڇيو بلڪل ڏسون ٿا. ان ڳالھ کي

هاڻي تہ هي ٿاپر ٻڌجي وئي آهي.

هاڻي تہ عاصم صاحب کي مڃائڻو پوندو .انشاالله.

تون بي غم ٿي وڃ. هاڻي صرف ڪم منهنجو آهي.

ڪجھ ڪم تي چڪو آهي ڪجھ رهي ٿو.

اميد تہ اهو بہ جلد ٿي ويندو.

انيلا پنهنجي خيالن جي دنيا ۾ گم ٿي سوچي رهي هئي .

پر ڇا سوچيندي هوندي؟.

هڪ طرفو محبت ڇو ٿيندي آهي.؟

ڇو انسان هڪ ٻئي کي سمجهي نٿا سگهن؟

مسلسل چار سال پنهنجي من ۾ هن کي چاهيان پئي.

پر هو تہ منهنجي جذباتن کي سمجهي ئي نٿو.

ڇو ايترو پٿر دل آهين ؟

ڇا تنهنجي دل ۾ احساس ناهي.؟

يان تنهنجي دل محبت ڪرڻ سکيو ئي ناهي.؟

تون اهو عاصم آهين جيڪي مريض بلڪل ڊنل هوندا هيا .

تون انهن کي محبت پريل ڳالهين سان مطمئن ڪندو هيئين.

تون اهو عاصم آهين جيڪو هر شاگرد کي محبت جو درس ڏيندو هيئين.

پر تون منهنجي محبت کي سمجهي نہ سگهين.

يان شايد آءِ نہ سمجهي سگهيس.

ادا مرتصم چيو آهي هاڻي ڏسان ٿي تہ مرتصم منهنجي پيار مون کي وٺي ٿو ڏئي يان نہ.

ڏينهن گذرندي خبر ئي نہ پئي .

پاسنگ آئوٽ پروگرام ۾ نئي شاگردن جي آجيان لاءِ هڪ منفرد پرگرام رکيو ويو هو.

پر اجا عاصم ۽ انيلا جي وچ ۾ ڪا ويجهڙائي. نہ ٿي.

عاصم جو فون وڄي ٿو.

Dad اسڪرين تي نمبر ....

Dad عاصم سلام

عاصم چا حال آ پٽ؟.

دعا آهي توهان ٻڌايو.؟ Dad عاصم

پٽ اسان ڪراچي آيل آهيون شام جو توهان سان ملڻ ايندا سين.

Ok Dad. عاصم

مرتصم جي ڪال اچي ٿو ...

عاصم ڪاٿي آيو؟

يار مان ۽ مسڪان آيا آهيون سياڻي جي پروگرام لاءِ اسان سوچيو چو نہ هڪ ڏينهن اڳم هلجي.

. عاصم چيو جي مان هاسٽل ۾ آهيان

اسان اچون ٿا تيار ٿي . Ok مرتصم

Ok. عاصم چيو

مرتصم ۽ مسڪان عاصم سان ملن تا ۽ هن کي وني بحريا ٽائون اچن ٿا.

عاصم چيو اسان هتي ڇو آيا آهيون .؟

مرتصم چيو هي گهر مسڪان ۽ منهنجي آهي.

مسڪان اڳم ۾ ئي هي گهر هتي ورتي هئي ۽ مون کي سرفرائز ڏنائين.

عاصم چيو.

توهان ٻڌايو ڪئين پئي ٿي زندگي گذري.؟

زبردست توهان ٻڌايو . ؟ انڪل بہ ڪراچي آيل آهي مونسان ڳالهايو هئائين...

عاصم : چيو ها آيل آهي ڳالهہ ٿي مونسان.

۽ مون هڪ فيصلو ڪيو آهي انجي باري ۾

سياڻي آء علان ڪندس. يونيورسٽي ۾.

!!مرتصم ۽ مسڪان چيو ڏسو سر هاڻي توهان کي شادي ڪرڻ ڪپي .

انيلا تہ هاڻي بہ توهان کي چاهي ٿي .

هاڻي تہ هو ڪجهہ بڻجي چڪي آهي ..

هن ڏگري بہ حاصل ڪري ورتي.

عاصم چيو آء صرف پنهنجي وڏن جي فيصلي تي شادي ڪندس .

۽ پيار بہ ان گهر واري کي ڏيندس جنهن کي منهنجا وڏا مون لاء بهتر سمجهن.

مان بلڪل هڪ وڏو سرجن آهيان پر اجا پنهنجي والدين جي آڏو ننڍو ٻار آهيان.

جو فيصلو مون لاء بهتر ثابت ٿيندو.MOm۽ Dad مون.کي منهنجي

عاصم چيو بابا چيو هو شام جو ملنداسين شايد هو اچن مون کي توهان ڇڏي اچو .

مرتصم چيو سر اسان بہ انڪل سان ملنداسين.

مان هيئنر انڪل کان پڇي ٿو ونان ڪاٿي آهي. ؟

هلي ٿا ملونس.

مرتصم ڪال ملايو

انڪل ڪاٿي آيو؟ اسان توهان ڏانهن اچون. ٿا.

جي پٽ اسان ميمڻ ڳوٺ ۾ آهيون .

انڪل اسان هينئر ئي اچون ٿا .

لوڪيشن موڪليو.

هي سپ پهچن ٿا.

عاصم پنهنجي پيءُ سان ملي ٿو ۽ امڙ سان بہ

عاصم چيو

هتي ڪيئين آيا آيو؟

پٽ دنيا جي ڪمن ۾ مصروف هوندا آهيون بہ ٿي فوتڪيون ٿي ويون هيون سو دعا بہ گهرڻو هيو. تڏهن آياسين ۽ توسان بہ ملي ونون ڪجھ ڳالھ ڪرڻو هيو.

توهان ٻڌايو پٽ ڪنهن آيو. عاصم؟.

بابا ٺيڪ آهيان.

حال حوال ڪرڻ ڪان پوء عاصم جي پيءُ چيو پٽ مون ۽ تنهجي ماء توهان لاء هڪ بهترين فيصلو ڪيو آهي.

اميد آهي تہ شايد توهان کي اسان جو فيصلو قبول پوندو.

عاصم چيو توهان جو فيصلو سر اکين تي بابا.

اهو فيصلو اسان سڀاڻي تنهجي يونيورسٽي ۾ توکي ٻڌائينداسين.

انيلا جا والدين بہ اچن ٿا هنن کي گيسٽ هائوس ۾ رهايو وڃي ٿو.

انيلا جو پيءُ هاشم.

انيلا پٽ مون کي تمام وڏي خوشي ٿي جو تون منهنجو خواب پورو ڪيو ۽ هڪ بهترين سرجن ٽاپر ٿي ڏيکاريو آٿئي.

پٽ هڪ فيصلو اسان ڪيو آهي.

تنهنجي شادي جي سو اميد تہ توهان کي منهنجو فيصلو منظور ٿيندو .

انيلا چيو پر بابا منهنجي اجان خيال ناهي شادي لاء.

چو پٽ؟.

!انيلا بابا مان اجان ڪجھ ٿيڻ چاهيان ٿي ۽ پنهنجي مرضي سان پسند سان شادي ڪرڻ چاهيان ٿي.

پٽ هتي اسان جي معاشري ۾ ڌيئ لاء پي بهتر فيصلو ڪندو آهي.

۽ ڌيئ کي قبول ڪرڻو پوندو آهي

پيءُ جو فيصلو.

انيلا پر بابا مان بہ حق رکان ٿي پنهنجي طريقي سان جيئڻ جي ۽ پنهنجي جذباتن جي قدر ڪيان .

مان نٿي چاهيان تہ مان هر وقت ڪنهن عذاب ۾ هجان.

پٽ مطلب تہ تون هاڻي ڊاڪٽر ٿي وئين آهين.

تہ ان جو مطلب اهيو آهي .

تہ تون اسان جي فيصلي کي غلط سمجھ.؟.

انيلا بابا منهنجي چوڻ جو اهيو مقصد هر گز ناهي پر بابا منهنجي مرضي بہ پڇو ها.

نيڪ آهي هاڻي تون پنهنجي مرضي سان شادي ڪر اسان کي ڪو حق ڪونهي.

نہ بابا توهان ائين نہ وجون. مان توهان سان گڏ هلندس.

، پر آخرڪار انيلا پنهنجي پيءُ کي راضي ڪري ورتي ٿي.

ٻئي ڏينهن پروگرام تي سيني کي ايوارڊ سان نوازيو ويو.

استيج تي ڊاڪٽر عاصم هڪ بيسٽ استاد ۽ سرجن جي گولڊ ايوارڊ سان نوازيو. ويو.

ڊاڪٽر عاصم استيج تي.

منهنجا پيارا آيل نيو بيج ۽ پنهنجي منزل ماٽيندڙ هڪ بهترين ڊاڪٽر تي هتان وڃڻ وارن کي سلام قبول پوي .

مون سان گڏ هڪ پوري بيج چار سال گذاريا آهن ۽ ڀرپور سکيا ورتي ۽ مون کي به سکڻ جو موقعو مليو.

۽ ٻئي بيج جنهن مونسان ٽي سال ۽ ٻه سال وارا ۽ هڪ سال وارا شاگرد اميد ته توهان به هنن وانگي محنت ڪري هڪ بهترين ڊاڪٽر بڻجندا.

اڄ.مان اهم فيصلو ٿو ڪيان ته هي ايوارڊ پنهنجي يونيورسٽي کي ارپيان ٿو.

هن مان غريب شاگردن کي تعليم ڏئي ڊاڪٽر بڻايو وڃي.

۽ اڄ مان پنهنجي هن يونيورسٽي کي مڪمل الوداع ڪندس .

مان هاڻي پنهنجي ڳوٺ ۾ وڃين مسڪين ماروئڙن جي فري ۾ علاج ڪندس.

مان پنهنجي پوري يونيورسٽي جي پوري اسٽاف کان معذرت ڪندس جنهن سان به منهنجو رويو خراب رهيو آهي اهي مون.کي معاف ڪن.

مهرباني.

پوري پروگرام ۾ هڪ خاموشي پکڙجي وئي.

عاصم ٻاهر آيو ته عاصم جي پيءُ فخر سان عاصم کي ڏٺو ۽ چيائين تنهنجو فيصلو مون کي دل سان وڻيو .

پٽ هن سان ملو هي آهي.

هاشم قريشي...

بابا انڪل سان پهريون به ملي چڪو آهيان

انڪل ڪنهن.آيو.

هاشم قريشي عاصم جي پيءُ سان ڳالهه ڪئي .

۽ معذرت ڪرڻ لڳو ته انيلا به اچي وئي .

۽ پنهنجي پيءُ کي معذرت ڪندي عاصم جي پيءُ کي چوندي ٻڌو معاف ڪجان ادا منهنجي نياڻي انڪار ڪيو آهي .

هو چوي ٿي مان پنهنجي مرضي سان شادي ڪندس.

عاصم جو پيءُ پر هاشم صاحب انيلا ته پسند ڪري پئي عاصم کي.

مرتصم ۽ مسڪان به اچي ويا.

مسڪان انيلا سان ڳالهايو انيلا تون عاصم کي چاهين پئي هاڻي انڪار ڇو.

عاصم جي پيءُ به انيلا کان پڇيو.

انيلا اڳتي وڌي چوي ٿي:

"...انڪل، مون کي خبر ئي نه هئي ته ڳالهه عاصم جي آهي"

"هاڻي مان راضي آهيان. مان شادي عاصم سان ئي ڪندس.

سڀني جي چهري تي خوشي پکڙجي وجي ٿي.

۽ اهڙيءَ طرح محبت، عزت ۽ والدين جي رضامندي سان هڪ خوبصورت انجام ٿئي ٿو.

زندگيءَ جي هن سفر ۾، عاصم سکيو ته اصل ڪاميابي صرف ڊگري حاصل ڪرڻ ۾ ناهي، پر پنهنجي ڊيوٽي نڀائڻ ۽ دل جي سچائي کي زنده رکڻ ۾ آهي.

ڊگري ڪيس ڊاڪٽر بڻايو، ڊيوٽي ڪيس انسان بڻايو، ۽ دل ڪيس محبت جو حقيقي مطلب سيکاريو."..

(ختم)

.